Corina Mihaela Roman

"- Dacă există încredere în Dumnezeu, nu mai ai nevoie de niciun felinar și de nicio lumânare pe drumul tău, pentru că Încrederea, este însăși Lumina." - Îngerul păzitor

Corina Mihaela Roman

DIN AFARA CORPULUI

DIN AFARA CORPULUI

Corina Mihaela Roman

Editura

Corina Mihaela Roman

Din afara corpului

Editura

2017

Copertă – Larenţiu Vasilescu

“Ştii tu, cât de mult te iubesc?” - Dumnezeu

***

M-am decis să îmi asum riscul unor relatări uimitoare pentru mintea umană obișnuită, din iubirea pentru mine însămi (spre care tind) și libertatea ce mi-a înființat existența, în speranța că odată ajunsă la ultima pagină de scris totul va fi mai clar în primul rând pentru mine, iar încrederea și respectul îmi vor fi luminat deja Calea. Cum port în suflet ambiția unui final reușit, cine știe când și care va fi pagina destinată *încheierii*?!

Dedic aceste pagini fricii mele de moarte, ca ultim omagiu și cu recunoștință că mi-a aparținut, că mi-a permis să îi străbat fiecare încăpere, acum când zăresc deja ușa pe care intrasem.

Cred că cele mai mari emoții le-am avut și le am încă, în minutele dinaintea somnului. Cele mai mari dezamăgiri au fost și rămân cele născute din privirile acuzatoare ale celorlalți. Cea mai mare suferință mi-a adus-o negarea în fața tuturor inclusiv în fața mea, a ceea ce sunt și trăiesc.

Nu mă voi ascunde în spatele unor metafore și nu mă voi folosi de scris pentru a-mi și a-ți spori imaginația.

Această carte nu este un exercițiu de imaginație! Fiecare trăire, experiență, emoție, este autentică.

Te provoc la curaj!

Fiecare om este dator cu cel puțin o moarte.

***

În spatele meu, un ceas care pare să-mi copieze dimensiunile, tace înfricoșător, în așteptare.

În spațiul acesta, îmi dau impresia că nu am ieșit încă din adormire, dar că am suficientă putere să mă întreb cum am ajuns aici.

O ființă impunătoare mi se afișează imediat dinainte, întrerupându-mi șirul de gânduri care se străduiau să mă convingă, că e doar un vis și imediat aud primul ticăit al ceasului din spatele meu, pornit odată cu vocea autoritară a acestei ființe care mi se adresează:

- *Mai ai, 36!*

Cap. 1
Prima dată

...s-a întâmplat pe fondul unei epuizări fizice foarte mari, astfel că toată atenția corpului, a gândurilor și a oricăror trăiri interioare, era îndreptată către finalizarea cât mai rapidă a renovării unui apartament.

Într-o astfel de stare fizică și cu un surplus de două palme peste obraji, cu rol de control vis-a-vis de capacitatea mea de a menține ritmul respirației, venite din partea soțului îngrijorat, în cele din urmă am adormit.

***

Spre dimineață, mă ridic puțin din poziția în care mă aflu privind în urmă, iar ceea ce privesc este chiar trupul meu. Îmi pot descrie trupul din perspectiva a ceea ce sunt privindu-l, și anume eu, cât se poate de reală, de conștientă asupra a ceea ce sunt și văd și mi se întâmplă. Trupul meu este întins pe burtă, fața mea este așezată pe pernă, pe o parte, și nu mă fascinează, nu mă atrage, nu mi se pare grozav acest trup al meu. Îmi privesc apoi soțul dormind liniștit, cu spatele la mine.

Cum arăt eu- cea desprinsă de trup- îți pot descrie din perspectiva unei alte eu, cea de a treia eu, pe care o privesc și mă privește și care sunt în același timp, și nicio clipă acest trup.

Cea de a treia eu, sunt o masă de energie, fără formă anume, fără gânduri, emoții, sentimente, și doar cu o singură calitate- aceea de observator...care mă observă desprinsă de trup, până la jumătate, ținându-mă de acesta cumva prin ombilic, transparentă, ușoară și de o dimensiune mult mai mică decât cea a corpului.

Ca și cum cineva mă întreabă dacă vreau să mă întorc în trup, eu cea de a doua, răspund: "*Da, vreau să mă întorc pentru că soțul meu are nevoie de mine*".

În clipa imediat următoare, mă ridic brusc în șezut și nu știu de ce îmi propun să mă sperii, să-mi fac cruci peste cruci și să rostesc "*Doamne fereşte*" de câteva ori.

***

Nu am fost niciodată o persoană *normală*. Să mă fi născut oare cu această boală a nebuniei? Pentru că dintotdeauna, o altă lume după care tânjeam mai mult, se desfășura în mine și încerca să iasă la suprafață, să o cunosc mai bine, să mă cunosc mai bine. Visele premonitorii de mic copil, au evoluat mai târziu în mesaje privind următoarele decese în familie, data aproximativă a acestora adeverindu-se întotdeauna. Cine să sufere mai mult de nebunie? Eu care povesteam dinainte, care anunțam? Sau cei foarte apropiați și care, deși sceptici ("*Sunt doar vise*..."), se luptau să le nege realitatea chiar în fața împlinirii lor? Comunicările prin vise cu rudele decedate ale apropiaților, pe care eu niciodată nu le cunoscusem, au rămas așa....agățate pe câteva uimiri.

Darul poeziei l-am avut din adolescență și s-a întrerupt brusc, dar dorul și altceva...au existat dintotdeauna în interiorul meu reținut. Visele în care vizitam lumi de dincolo, sau cele în care mă vedeam prăbușindu-mă în corp, erau la vremea aceea extraordinare și cam atât, și totuși o trăsătură a mea constantă.

Iată bagajul cu care am venit în fața acestei experiențe petrecute în anul 2009, când împlinisem deja 27 de ani.

Un an mai târziu, în timpul unei plimbări prin Grădina Zoologică, am simțit și am văzut deodată cum o lumină caldă sub forma unui înger, cobora din cer și îmi umplea sufletul. Atât de intensă și de curată a fost simțirea, încât mi-am desfăcut brațele să primesc lumina aceasta, brațe care imediat și-au reluat mișcarea normală, la strigătul soțului:

- *Ce faci? Se uită lumea la tine...*

Când nimeni nu te ia în serios (cel puțin, la început), începi și tu să te ignori. Totuși, după acest moment, mai exact la câteva zile, din senin m-am așezat în fața calculatorului și am început să scriu versuri după versuri, fără să mă opresc timp de șase ore (după o pauză de unsprezece ani). Și tot de atunci scrisul versurilor și mai apoi a prozelor scurte, au devenit felul meu de a fi, de a mă defini, de a exterioriza: iubire de dincolo de orice imaginație, îndrumări prin vise și atenționări, ghizi

spirituali, piramide și balanțe cu talere unite și pietre de ametist.

Tot de atunci am început să practic meditația (la fel de simplist ca și în ziua de astăzi), să citesc din ce în ce mai multe cărți de spiritualitate, despre experiențe în preajma morții, despre karmă, suflete gemene, chakre, etc.

Trăiam două vieți pe care nu reușeam să le contopesc și nu știam să trăiesc bine pe niciuna din ele.

Teama de întuneric s-a intensificat atât în visele mele din timpul nopții în care bâjbâiam și încercam să ajung undeva și să înțeleg orice, cât și în viața fizică, chiar dacă un înger, mi-a spus într-un vis:

- Dacă există încredere în Dumnezeu, nu mai ai nevoie de niciun felinar și de nicio lumânare pe drumul tău, pentru că Încrederea, este însăși Lumina.

Cap. 2
A doua oară?

Înaintea acestei noi întâmplări (care a avut loc în anul 2013), îmi conștientizasem deja frica de moarte și imensul atașament față de acest trup în care mă aflu. Mai mult, conștientizasem că toate strigătele, afirmațiile, scrierile, pledoariile mele despre iubire, despre întoarcerea Acasă la Dumnezeu, despre libertatea spiritului și dorul de lumi mai înalte, erau false într-o oarecare măsură. False, da! Dar necesare și ele evoluției, cel puțin în cazul meu. Asta pentru că, în fața experienței...bucuria din teoriile, visele și scrierile mele, se metamorfozase în uimire și teamă.

Am realizat pentru prima dată acest lucru înaintea unei operații laparoscopice, când am jelit decedații tuturor medicilor și pacienților din spitalul respectiv, de teamă și disperare că nu mă voi mai trezi după această intervenție chirurgicală. Am înțeles că mă identificam foarte mult cu acest corp și că vedeam cumva înălțarea mea la Dumnezeu în genul *Iisus din Nazaret- partea a doua.*

***

Dorm. Mă trezesc în mijlocul nopții. Sunt trează dar nu mă pot mișca și văd fără să am ochii deschiși. Deasupra mea, sunt tot eu, într-o formă de abur a acestui trup. Sunt eu, și aștept. Eu cea trezită din corpul pe care nu-l pot mișca, sunt speriată, dar știu că așa trebuie să se întâmple și aștept să treacă.

Simt cum trupul îmi este invadat de o energie, de un spirit, de ceva ...ce vine fără voința mea, și simt că va încerca de trei ori, să mă *locuiască*, și va pleca. Simt intrarea acestei energii prin piept, de două ori, însă fără reușita de a rămâne.

Poate că percep această experiență ca fiind violentă într-o oarecare măsură, din cauza fricii mele față de moarte, față de viață, față de tot ce mi se întâmplă și iubesc în aceeași măsură.

***

E greu să-ți descriu ce-am simțit: ca și cum o imensă lingură de aer pe care nu eu o respiram, a încercat să intre în plămânii mei și a eșuat. Sau nu?
La fel: câteva cruci și *Doamne ferește*.

Cap. 3
A treia oară, s-a aprins

Trecuse încă un an cu poezii și meditații, simțul iubirii la cote înalte, cu familie, prieteni, lacrimi, lecții, răni, soț, casă, pisică, îndatoriri, serviciu și concedii de odihnă.

Îmi propusesem un program de meditație în seara aceea, și deși mă simțeam foarte obosită fizic, m-am așezat în meditație în cele din urmă, în poziția lotus. Nu aveam foarte multe gânduri din cauza sau datorită oboselii ce o simțeam. Am rămas în tăcere, cu ochii închiși și am început să experimentez câteva furnicături la nivelul capului unde simțeam în același timp prezența unei coroane. (Se poate întâmpla acest lucru în timpul unei meditații, atunci când se deschide chakra a 7-a, de culoare violet, numită și chakra coroană). Îmi amintesc că am rostit în gând : "*Ies din corp acum. Doamne, vreau să ies în afara acestui corp*!"

Cine s-ar fi gândit că Dumnezeu ascultă, și mai ales că îndeplinește instant fiecare dorință?!

Eu nu…

***

Mă întorc în pat în clipa în care soțul meu se ridică făcându-și drum în bucătărie. Mă așez pe o parte și deodată încep să simt pornind de la picioare și urcând în întreg corpul, o vibrație atât de puternică încât o pot auzi. Zâmbesc.

- *E de la meditație*, îmi spun.

Totuși atât de puternică este această vibrație și crește atât de mult în intensitate sporind în aceeași măsură sunetul pe care îl aud, încât simt pocnindu-mi urechile ca atunci când ești la mare înălțime, în avion. Atât de puternic încât mă gândesc că trupul meu nu va face față.

...Și sunt deja în șezut la marginea patului (neamintindu-mi momentul în care m-am ridicat). Întind mâna să aprind o veioză, apăs pe întrerupător de trei ori. Nu se aprinde.

- *Probabil nu este în priză*.

gândesc, și îmi propun să merg după soțul meu în bucătărie, când deja mă văd fiind în pragul ușii de la dormitor și mă prăbușesc ca și cum nu mai am niciun strop de energie. Ridic privirea și văd un suflet, o persoană de statură medie, zâmbind și care…brusc mă apucă de un picior și mă aruncă înspre corp.

- *Așa ceva nu este posibil, e un vis*- am gândit imediat cum poate și tu gândești acum, citind.

Deschid ochii. Sunt în pat, pe o parte. Mă ridic în șezut și întind mâna spre veioză să o aprind. Nu se aprinde.

- *Probabil nu este în priză*. ..din nou, gândul acesta.

Mă ridic și ajung în bucătărie, unde soțul meu cu țigara abia aprinsă înțelege că ceva s-a întâmplat imediat ce mă vede. Îl întreb cât timp a trecut de când a ajuns în bucătărie și eu l-am urmat și îmi răspunde că doar câteva secunde. Aprind o țigară și îi povestesc, insistind pe momentul cu veioza, și ajungem în dormitor să îi exemplific.

Întind mâna, apăs pentru a treia oară: s-a aprins!

Cap. 4
Țuțu mi-a venit în ajutor

Ne agățăm cu atâta ușurință de lucruri nesemnificative, doar ca să uităm de Dumnezeu, din teama de a nu ni se întâmpla, iubindu-L la nivel declarativ, dar și atunci cu rușine și reținere, pentru a nu fi judecați. Bârfa, intriga, dușmănia, gelozia...toate acestea te fac om. A vorbi despre și a-L experimenta pe Dumnezeu- asta te face nebun și mai bine taci.

Dar nu în cazul meu. Ți-am spus...Îmi iubesc nebunia, îmi e dor și-mi aduc aminte cu entuziasm.

Era deja sfârșitul anului 2014.

***

Seara, în pat, trează fiind încă, simt brusc aceleași vibrații și știu. Țuțu, motănelul meu cu ochi albaștri, doarme pe aceeași pernă cu mine.

- *Nu, nu....nu vreau, nu mi se întâmplă!*

Și iar sunt în șezut la marginea patului. Sunt foarte convinsă că sunt eu, deși nu am idee când m-am ridicat și din ce motiv. Observ totuși în biblioteca din fața mea, motănelul dormind și îmi dau seama că ceva nu este în regulă.

Cum este posibil ca într-o fracțiune de secundă, motănelul meu să se fi mutat de pe pernă, în bibliotecă?

Mă las pe spate ca fiind ceva natural, deschid ochii. Sunt pe pernă în aceeași poziție, cu Țuțu lipit de mine.
Doamne Dumnezeule...Doamne ajută! Urmate de rugăciunea *Tatăl nostru*...

***

Aflu mai târziu de la o persoană specializată în domeniu, că am capacitatea de a vedea reflexia energetică a mea și a altor ființe, și astfel se explică imaginea motănelului meu în bibliotecă, în momentul detașării mele de corp.

Cap. 5
Bătălia dintre mine și...min(t)e

Experiența aceasta a urmat aproape imediat. Nu mi-a dat răgaz să mai uit, să-mi mai revin...să mai fiu un om *normal* măcar pentru o perioadă.

***

Înainte de culcare, seara, vizionăm amândoi un film la televizor. Simt vibrațiile și decid:

- *Sub nicio formă! Nu! Nu vreau! Nu, nu și nu!*

Corpul mi se zbate atât de puternic doar o singură dată, ca și cum cineva l-ar fi ridicat puțin și apoi l-ar fi izbit de pat, dar îmi dau seama că nu există ceva sau cineva care dorește să mă scoată din corp în afara voinței mele, ci lupta se duce între mine și mine. Sau...între mine și mintea mea.

Soțul meu este lângă mine, este martorul zbaterii mele inedite și caută explicații aproape lumești, în gândurile sale.

Nu. Nici schizofrenie, nici epilepsie în fișa mea medicală. În plus, soțul meu mă cunoaște în cel mai mic detaliu. Este un om fără preocupări în această direcție, rațional, practic, obiectiv. Este însă și martorul experiențelor mele, deja de atâta vreme, și știe că nu există nimic medical, material, carnal, care să poată explica, sau care să-și poată asuma, sau care să poată diagnostica ceva care se află dincolo de înțelegerea minții umane obișnuite, și care se petrece la un nivel vizibil și de necontestat.

***

După această experiență am început să caut mai mult, să citesc mai mult, să caut sfaturi, răspunsuri, să povestesc despre trăirile mele prietenilor despre care știam că rezonează, să-mi relatez experiențele pe site-uri pe care multe alte persoane povesteau experiențe similare. *Boala* aceasta nu mă va lăsa. Îmi era deja foarte clar, aveam ceva de făcut, însă ce?

Simțeam totuși că nimic nu era împotriva voinței mele, sau împotriva voinței lui Dumnezeu și toate acestea erau un dar, pe care nu știam încă să îl primesc….sau pe care învățam să îl primesc.

Oricât de mare ar fi fost frica aceasta, totuși nu mă opream din drum. O căram în spate, era grea, dar mergeam mai departe orice ar fi.

Dumnezeu îmi pregătea în acest timp daruri mult mai mari.

Îi ceream semne și îndrumări prin vise, îi ceream mai multă claritate. (În vis, nu care-cumva altfel, căci muream de frică).

Și visez: sunt în prezența a trei spirite, iar unul din ele îmi arată un pergament pe care, în trei locuri, strălucește un singur cuvânt, același:

Curăță-te!

Cap. 6
Ajutor!

Și de data aceasta am știut că ceva mă așteaptă simțind vibrațiile în corp, dar am sperat să nu se întâmple. De aceea am și închis ochii convinsă că un somn odihnitor va câștiga fără luptă.

***

Ieșită din corp, rămân în poziția acestuia, privindu-mi soțul care la marginea patului fiind, caută ceva pe laptop, sau lucrează ceva pentru serviciu.

De data aceasta teama mea (despre care îți pot spune că în afara corpului o percep diferit, o percep a fi gând, idee) atinge cote maxime. Încep să- i vorbesc, fără ca el să mă audă:

- Ajutor! Ajută-mă te rog! Nu mai știu să mă întorc! Am să mor! Te implor ajută-mă!

Niciun răspuns și mă resemnez. Încă nu înțeleg de ce nu mă aude nimeni și nu mă pot împăca cu această idee. Îmi privesc soțul și îmi dau seama din acest plan, că suntem două realități cu diferențe de vibrație. Pentru că eu sunt atât de reală, și corpul meu nu e decât o cochilie.

Mă resemnez. Asta e...

Dar resemnarea mă aduce în corp, și clar nu în toate mințile.

***

Nu știam să mai trăiesc. Îmi doream să nu îmi fie frică, îmi doream să știu dinainte rolul a toate acestea, destinația lor și mai ales...de ce mie? De ce mi se întâmplă mie?

Îmi propun mult curaj și mă păcălesc singură că am câștigat bătălia cu frica, și îmi e clar că sunt singură în toate acestea. Adică nimeni în afara mea nu mă poate ajuta. Sunt eu, față în față cu Dumnezeu și da...trebuie să mă curăț pentru a vedea limpede adevărul pe care dintotdeauna l-am cerut.

Tare lungă îmi pare viața până la momentul în care îmi voi da seama cât de scurtă a fost !

Și când mă gândesc..

Câtă iubire este dincolo de frica de moarte!

Cap. 7
Zborul

Frica este nejustificată. Știu. Am urmărit, am căutat și am aflat despre zeci de mii de persoane care au experiențe de decorporalizare și care se bucură libere și se simt binecuvântate. Care experimentează în fiecare noapte, sau în fiecare zi, care și-au făcut un program din acest lucru și pe lângă care, eu sunt o frunzuliță ce se pierde într-un ocean.

Mă așez în pat și la cea mai mică vibrație, mă adresez divinității, în mintea mea:

- Nu, Doamne, nu...Nu îmi e frică, dar sunt obosită. Merg la serviciu mâine, mă trezesc devreme.

crezând că pot duce de nas Creatorul a Tot Ceea Ce Este.

S-au făcut filme, documentare, s-au scris mii de cărți despre acest subiect și despre persoane mult mai deschise decât mine în acest sens. Am regăsit genul acesta de experiențe în studii, tratate, confesiuni, nu ca fiind un simptom al vreunei boli psihice, ci ca fiind un simptom al trezirii spirituale și al extinderii conștiinței ce o implică. Totuși, eu de ce nu pot accepta încă acest lucru și de ce nu mă pot bucura de asta în totalitate? Pentru că singură în afara corpului, mă vor găsi suflete întunecate care se vor năspusti asupra mea și mă vor ataca, mă vor sfâșia și mă vor....ce până la urmă? Omorî?! Am văzut foarte multe filme de groază, recunosc. Soțul meu e de vină.

Dacă Îl iubesc pe Dumnezeu atât de mult, de ce îmi este frică?- vei întreba cum și eu m-am întrebat zi și noapte.

Pe mine nu mă iubesc și pe mine nu mă văd a fi *de-a dreapta Tatălui*. Simt că toate ființele sunt copiii lui Dumnezeu, și pe toate Dumnezeu le iubește în aceeași măsură, pentru că nu există una care să greșească în vreun fel...mai puțin eu.

Stima de sine e la pământ, dar de acolo, de la nivelul pământului, merg mai departe. Reușesc! Așa îmi spun mereu...

Mi-aș dori să vină Dumnezeu *în persoană* (deși știu că este prezent în tot și toate). Să îmi spună: "*Draga mea, te iubesc!*" Sigur m-aș bucura, dar tot nu sunt convinsă de o vindecare completă.

În afara corpului sau înăuntrul lui, în vise sau în stare conștientă, mă văd mereu a fi cuprinsă de o conștiinciozitate și seriozitate aparte.

La începutul anului 2015 (prin luna februarie), am avut un vis (sau o decorporalizare în timpul somnului), care s-a dovedit a fi semnificativ nu peste mult timp. Mi-am dat seama că prin acest vis, eu mi-am oferit mie indicii, m-am ajutat să fac pașii următori.

***

Mă aflu în vis pe un plan drept, nu foarte conștientă de ceea ce mi se întâmplă, și categoric nu foarte deschisă spre experiență. O forță imensă în fața mea (pe care o văd și o simt uimitor de bine), își trimite energia în mine din ce în ce mai mult, cu mai multă tărie, încercând să mă desprindă de pe acel plan drept și să mă înalțe în zbor, luptându-se cu voința mea.

Puterea energiei, mă face să renunț la luptă și să mă las în voia ei, resemnată.

Atunci mă ridic și mă înalț în zbor pe cer, sus de tot. Zbor cu o viteză atât de mare, încât îl pot simți, face parte din mine. Privesc în urma mea, și observ prezența câtorva suflete.

- *Cum se stăpânește acest zbor?* întreb sufletul ce zboară imediat în urma mea.

- *Ar trebui să ai o hartă!* îmi spune, dar nu sunt de acord.

Imediat îmi dau seama că în ceea ce mă privește, **este suficient doar să mă gândesc asupra unui loc, pentru a ajunge acolo, pentru a fi acolo și prin urmare, gândul este instrumentul meu ajutător.**

Cap. 8
Îngerul de lângă mine

Soțul meu se numește Gabriel. Este un suflet tare curajos, și așa cum i-am spus de multe ori, un înger. Asta pentru că după părerea mea, trebuie să ai mult curaj și mai ales multă iubire, să trăiești lângă o persoană ca mine. Gabi (cum îi spunem noi), nu a fugit de mine nicio clipă, însă eu am fugit de mine mereu. De multe ori mă gândesc că nu există ființă care să întrupeze atâta bunătate, înțelegere, înțelepciune și iubire, precum Gabi. Noi comunicam deja la nivel telepatic dinainte de a ne privi fizic în ochi. Iar eu am știut din prima clipă că el îmi este destinat pentru totdeauna. Am senzația uneori că nu este conștient de puterea luminii ce este, și totuși că mă așteaptă, că e născut pentru mine și are răbdare ca eu să fac toți pașii, pentru a merge apoi mai departe împreună, în alte și alte lumi. Gabi nu nutrește sentimente de gelozie, pentru că suntem doar noi doi în toate acestea, împreună mereu, și îmi cunoaște trăirile lăuntrice. Înțelege astfel că toate persoanele cu care interacționez sunt suflete-prietene și cu toții venim unul în sprijinul celuilalt. Gabi mă lasă să mă dezvolt iubindu-mă, mă ocrotește fără să-mi îngrădească sufletul și fără să-mi impună legi ale egoului și îmi ține loc de orice atunci când simte că-mi lipsește. Nu există scenarii între noi. Ne unește sinceritatea, deschiderea, libertatea și o iubire fără sfârșit.

Noi împreună am venit aici, și împreună vom pleca Acasă! Te iubesc, tati!

Cap. 9
O experiență plăcută

Ca de obicei, suntem înainte de culcare și vizionăm un film. Este destul de devreme, suntem treji amândoi și concentrați asupra acțiunii filmului. Simt vibrațiile în picioare, le simt urcând și încep să mă foiesc pe toate părțile, apoi mă gândesc mai bine.

Mă așez pe o parte, închid ochii și îmi spun în mintea mea:

- Da! Doamne, vreau la Tine!

Dar El nu a vrut se pare, pentru că în clipa imediat următoare simt că vibrez puternic, înalt, tot mai înalt, și ...nimic.

Rămân așa, și știu că deși mă aflu în poziția corpului, nu mai sunt conectată cu el. Îmi propun să mișc un picior și constat în primul rând că acțiunea are loc odată cu gândul asupra acestei acțiuni. Un picior se ridică și îl văd, îl pot vedea pentru că mi-am propus să îl văd, nu pentru că aș fi întors capul, sau mi-aș fi rotit ochii...

Văd ridicându-se ca o formă de abur al piciorului meu, care în afara formei (nici aceasta de aceeași dimensiune), nu poartă alte caracteristici ale piciorului meu fizic. Nu văd degete, nu văd unghii, nu văd vene...

Las *piciorul* în jos și mă gândesc să ridic celălalt picior. La fel. Îmi place totuși ceea ce se întâmplă, și pentru câteva secunde ridic și las în jos, pe rând, fiecare *picior*, ca într-o joacă...

Apoi gândesc că e suficientă experiența pentru moment, și că vreau în corp. S-a întâmplat instant. Sunt din nou în corpul meu neprețuit!

***

În stările mele de tristețe mi-am manifestat dezamăgirea față de viață, plictisul vis-a-vis de aceleași activități, de monotonie și lipsa de entuziasm câteodată.

Nici nu-ți imaginezi ce stare de bucurie mă cuprinde uneori când mă trezesc dimineața, nu neapărat pentru că m-am trezit și e o nouă zi, ci pentru că exist în cărnița mea și am dormit pe parcursul nopții.

Cu toate acestea, când experiențele dispar pentru două-trei săptămâni, ceva din mine se întreabă cu regret:
- Oare am greșit cu ceva? Voi deveni un om obișnuit, preocupat de lucruri fără importanță, care hrănesc și împodobesc trupul acesta în care oricând, putem să nu mai fim?

Mă întristez, îmi cer iertare și îmi promit mai mult curaj aproape fiind convinsă că la următoarea șansă ce-mi va fi dată, voi reuși.

Îmi cer iertare și pentru latura mea umană, pe care nu reușesc întotdeauna să o stăpânesc, să o șlefuiesc, și constat că lucruri mi se întâmplă din nou în această viață socială, tocmai pentru că trebuie să fac mai bine.
De ce, Doamne, totuși....așa?

Pentru că altfel, nu ai putea evolua!

Cap. 10
Ca între prieteni

Vreau să mă apropii de tine, pentru că vreau să mă înțelegi așa cum eu te înțeleg fie că rezonezi sau nu cu tot ceea ce eu îți dezvălui în aceste pagini.

Nu sunt o ființă mai specială decât tine. Nu voi fi niciodată, și nimeni nu va atinge vreodată vibrația minunată a frumuseții tale. Pentru că tu ești o ființă de o frumusețe uimitoare și de neegalat. Cum doi fulgi de nea nu sunt la fel, așa toate ființele și toate formele de viață, excelează în frumusețe, lumină și culoare, toate făcând dovada aceleași Surse din care provin.

Și sufletele care au străpuns perdeaua aceasta grea a fricii, și au zburat deja dincolo de orice constrângeri, scăldându-se în lumina caldă a Iubirii, îți vor spune același lucru.

Ești o ființă frumoasă, plină de daruri, de talente. Poate te manifești prin blândețe, sau prin înțelepciune, prin puterea de ascultare, sau înțelegere, prin sensibilitate, prin dăruire, prin luptă, prin voință sau prin curaj. Poate îți place să construiești, să pictezi, să cânți, să te îngrijești, să scrii, să citești, să fii pur și simplu.

Oricum te-ai manifesta, tu...chiar tu, ești scrisoarea de dragoste pe care Dumnezeu a lăsat-o omenirii.

Iar dacă pui la îndoială capacitatea mea de discernământ, te înțeleg și te iert. Dar dacă măcar o dată ți-ai făcut semnul crucii, sau dacă măcar o dată ai rostit în gând *Doamne ajută!* sau *Doamne ferește!*...sau dacă ai

dat de pomană pentru ca de dăruirea ta să beneficieze suflete ce acum nu mai sunt printre noi, dacă măcar o dată te-ai gândit că nu vei mai fi în acest trup cândva, și măcar o dată ai sperat că vei exista și după moartea acestuia....atunci și tu, ești ca mine.

La ce folos rușinea? La ce folos negarea a ceea ce ești? La ce folos batjocura, discreditarea, separarea, competiția?

Cap. 11
Glasul Lui Dumnezeu

Toate experiențele mele de până acum, m-au îndrumat să îmi concentrez atenția pe lucrul asupra chakrelor.

Există 7 chakre principale prin intermediul cărora circulă energia. Aceste chakre sunt dispuse de-a lungul coloanei vertebrale în punctele principale ale sistemului nervos central. Chakrele sunt reprezentate fie sub formă de roată, fie sub forma florii de lotus, fiecare având funcții specifice și o culoare corespondentă din spectrul cromatic (ROGVAIV). Chakrele realizează legătura dintre corpul fizic și cel subtil.

***

Sunt în a șasea zi de lucru asupa primei chakre-Muladhara, de culoare roșie. Dimineață fac câteva exerciții de yoga specifice acestei chakre, în sufrageria mea și meditez puțin. La amiază repet meditația, aprinzând un bețișor parfumat și ținând în palme câteva pietre semi-prețioase, toate specifice acestei prime chakre, și mă decid să merg în dormitor să mă odihnesc lângă Gabi care doarme deja, nu înainte de a avea din senin, un gând:

- *Doamne, vreau să Te cunosc, dar pe lumină!*

Mă așez în pat, îmi întind picioarele, îmi așez capul pe pernă și nu apuc să închid ochii când pe nepregătite,

simt o energie de o forță greu de descris în cuvinte, intrându-mi prin creștetul capului și pătrunzându-mi în tot corpul până în vârful degetelor de la picioare. Văd cumva această energie, și îi simt forța atât de puternic, încât aproape că sunt în stare de șoc. Nu mă împotrivesc și o las. Imediat, în interiorul meu aud un sunet format din patru timpi, dintre care primul mai lung, de o exactitate, claritate, care mă uimește. Sunetul (pentru că nu știu altfel să-l numesc) nu este ceva pe care îl percep din exterior, ci este ceva ce aud din interior și sunt cumva, deopotrivă. Nu mă împotrivesc și rămân așa, ascultându-l cum se repetă la intervale exacte iar și iar. Este ceva dumnezeiesc, stau liniștită, aștept, și îmi este puțin teamă.

Se oprește, încerc să mă mișc și nu reușesc, corpul meu părându-mi a fi ca o bucată de lemn asupra căreia nu am putere de manevrare. De data aceasta panica mă cuprinde în proporție foarte redusă. Îl strig încet pe Gabi pe nume, strig și după mama mea deși este la 400 de km distanță, și nu am idee de ce strig după ea, îmi aud vocea foarte bine, vorbesc fără să mișc buzele și fără ca soțul meu să mă audă.

Privesc în sus, iar deasupra mea se află o masă de energie fără formă, sus, la nivelul tavanului, și atunci nu-mi propun să mă conectez cu trupul, nu mă opun voinței Lui Dumnezeu, nu vreau să fug, dar încep să rostesc iar și iar:

- Doamne, te iubesc! Doamne, te iubesc! Doamne, te iubesc!....

Simt imediat după asta că sunt din nou conectată cu trupul meu, și încep să reproduc sunetul acela, fără prea mare succes. Nu am auzit niciodată ceva asemănător.

Niciun instrument nu l-ar putea emite. Nu mă sperii, nu intru în panică....nu încă.

Îi povestesc lui Gabi tot, lui și câtorva prieteni deschiși către lucruri nepământești.

***

Panica s-a declanșat abia în zilele următoare. Nu mă puteam gândi la altceva. Încercam să-mi ascund starea atât cât îmi stătea în putere. Simțeam ceva frică, dar în același timp o emoție extraordinar de mare, cum nici la nuntă nu avusesem. Simțeam așa... ca și cum mă aștepta curând o întâlnire la un nivel foarte înalt, și nu știam ce să fac.

Aș fi vrut să pot povesti tuturor, și aproape că m-aș fi destăinuit și unei colege de serviciu. I-am relatat ceva la modul general despre semnificația morții, și aproape că o imploram în gând, să dorească să îi spun mai mult.

Știam și știu că deși acesta este un subiect ieșit demult la suprafață, discutat din ce în ce mai intens, confirmat din ce în ce mai mult, căutat mai ales, rămâne totuși un subiect periculos de discutat fără precauție, cu oricine. Cu toate acestea, eu căutam în continuare sprijin, confirmare. Și am primit. Pentru că Dumnezeu, nu m-a lăsat nicicând singură, cum pe nimeni nu lasă.

Am râs și am plâns. Am râs de teama mea, de reacțiile mele, de neștiința mea. Am plâns de bucurie și de aceeași teamă, am plâns de binecuvântare, de confuzie, de Iubire, de Dumnezeu.

M-am îngrijorat de starea mea, m-am îndoit de integritatea minții mele, și totuși nimic nu a fost mai real decât această experiență. Am căutat răspuns și am găsit.

Nu sunt singură pe lume. Subiectul acesta pentru mine vechi și nou, este detaliat de zeci de mii de alte suflete curajoase, cum ți-am spus.

Ca mine, multe alte suflete caută răspuns și multe alte suflete oferă răspunsul.

Am intrat în legătură cu persoane, unele fiindu-mi deja prietene, pe altele abordându-le cu mult curaj, din dorința de a avea mai multă claritate, și mai ales observându-le a fi un fel de enciclopedie a fenomenelor de acest gen.

Am aflat că nu ar trebui să îmi fie teamă. Că trebuie să îmi accept abilitățile, că trebuie să mă accept pe mine însămi și mai ales pe Dumnezeu. Că sunt perfect sănătoasă, rațională, că totul se întâmplă pentru binele meu cel mai înalt, și că ar trebui să cer contopirea cu Sinele meu Superior, care mi s-a arătat. Și-am mai aflat, despre energia kundalini.

Mii de persoane urmează cursuri, școli, pentru a putea declanșa acest proces al decorporalizării, mii de persoane își doresc să treacă dincolo de vălul acesta material. Iar mie, mi se întâmplă pur și simplu...

Doamne, îți mulțumesc că mă iubești atât de mult!

Cap. 12
Ce urmează?

În următoarele două zile după această experiență (din luna aprilie 2015), m-am simțit în continuu alimentată cu energie prin creștetul capului, ușor, cât să continui să-mi văd în măsura în care mai eram în stare, de viața de zi cu zi.

Reușeam să adorm foarte puțin, simțind că am capacitatea de a ieși din corp oricând, și încă…încă îmi era frică de acest lucru. Vroiam să las ca totul să curgă de la sine, conform voinței lui Dumnezeu (mă păcăleam singură în mintea mea).

Ca și cum nu era deajuns, atunci când ațipeam în sfârșit, Gabi ba îmi ridica o mână, ba se înființa deasupra mea, aproape, respirându-mi în față, pentru a se asigura că și eu mișc nările, neînțelegând că detașarea aceasta de corp, nu însemnă pieire.

Legătura dintre corpul astral şi corpul fizic se face printr-un cordon de legătură numit și cordon de argint, care este cu atât mai destins, cu cât omul şi-a dezvoltat sufletul încă din timpul vieții sale pe pământ.

Trecusem cu exercițiile la chakra a doua, apoi la cea de a treia, iar atunci când reușeam să adorm, mă visam într-o mare de lumină aurie, în prezența unor ființe strălucitoare care păreau să se bucure enorm pentru mine și care fie îmi dădeau să citesc ceva dintr-o carte, (iar eu păream să înțeleg), fie mă întrebau:

- Știi ce urmează?

Nu știam să răspund. Dar puneam întrebări despre această planetă, și ele îmi răspundeau fără ezitare.

Mi-am dat seama că eu nu sunt doar Corina Mihaela. Mi-am dat seama că există o mare parte de care nu sunt pe deplin conștientă, care mă completează. Mi-am dat seama că această Corina Mihaela, este suma a tot ceea ce am fost în alte vieți și alte experiențe. Mi-am dat seama că tindem cu toții către noi înșine întregiți, iar lipsa și dorul, teama și grija, toate vin din iluzia acestei separări.

Pentru mine, a fost ca un seism puternic al ego-ului. Ca și cum, neprivindu-mă niciodată în oglindă, purtam în minte imaginea unei balerine suave, a unei soprane cu tril de ciocârlie, a unui fluturaș viu colorat, a unui înger dolofan ce cântă la harpă. Iar când mi s-a făcut darul privirii în oglindă, am văzut un călugăr budhist bătrân și cu chelie.

Tu știi cine ești?

Cap. 13
Chicoteli de râs în miez de noapte

Au trecut doar trei zile de la ultima experiență, sunt în continuare cu lucrul la chakra a treia, și imediat după prânz îl anunț pe Gabi cum știu deja că pe timpul nopții mă așteaptă o nouă aventură, și asta pentru că simt vibrații la nivelul tălpilor.

***

E târziu, mergem la culcare, Gabi adoarme în cele din urmă iar eu veghez asupra corpului meu, fără luptă, fără teamă, doar cu emoție. Mai mult, aștept.

Simt energia în picioare deja de câteva ore bune, și gata...urcă, crește în intensitate însoțită de un sunet, apoi liniște. Știu că nu mai sunt conectată cu trupul, deși mă aflu în poziția lui și nu am de gând să îl părăsesc.

- *Să fac câteva teste de mișcare cu ajutorul gândului*,

îmi spun, și îmi propun să mă îndrept spre centrul saltelei. Imediat realizez că nu am formulat corect gândul, întrucât încet-încet cobor și detectez ceva ciudat, greu, străin. Textura saltelei. Mă cufund în saltea, sunt deja acolo, când:

- *Ajutor! Ajutor!*

Nu mă aude nimeni. Gabi doarme, iar eu vorbesc fără să mișc buzele…nici nu știu dacă am buze, gură, în această formă. Aud doar eu, și poate Dumnezeu dacă e pe fază.

Îmi revin foarte repede din disperare, și îmi propun să mă mișc înapoi în capul patului ceea ce se întâmplă instant.

- *Corp!* comand milităreşte, și sunt iar în corpul meu.

Rămân așa, gândind la ce s-a întâmplat, la strigătele de ajutor, la cufundarea în saltea și îmi vine să râd de mine însămi, și chiar râd încet minute bune.

***

Recapitulez totul în mintea mea și îmi dau seama de puterea extraordinară a gândului.Totul, absolut totul este rezultatul gândirii. Pentru că orice gând se întâmplă, și tot ceea ce experimentăm- durere, tristețe, fericire, boală, împlinire, orice...este rezultatul propriilor noastre gânduri.

Ca un boomerang. **Gândul tău** din clipa aceasta, **se va întoarce înapoi la tine**, la un moment dat.

Cap. 14
Ce am învățat până acum

Puterea gândurilor pe care le emitem este imensă, și cu adevărat gândul este instrumentul care ne construiește orice experiență. Instrumentul acesta se află în *mâinile* noastre. În plan subtil, acolo unde energiile materiale nu sunt dominante, acțiunea se încheie odată cu finalizarea gândului asupra ei. În planul material, rezultatul gândului se produce la un anumit interval de timp, din cauza densității joase a energiilor din acest plan.

Prin urmare fiecare experiență este gândul meu și dorința mea, susținută de Dumnezeu. Eu dețin controlul în aceste experiențe, precum și în viața de zi cu zi, și numai de mine depinde îndepărtarea obstacolelor ridicate de mintea aceasta supusă judecării, îndoielii, negării.

Frica face parte din proces. Nu o neg, nu o ascund, nu mă condamn pentru asta. Trec prin ea, pentru a o putea lăsa în urmă, și dacă tot există...fac din această frică un instrument, de care să mă folosesc în propria evoluție.

Dorința de reușită este mai mare decât orice obstacol. Vreau să mă ajut pe mine însămi, vreau să fiu de ajutor celor din jur.

Nimic nu este întâmplător și peste toate domnește Legea Divină.

Nu suntem singuri. Suntem vegheați, îndrumați, ajutați, priviți și iubiți în permanență, chiar dacă noi nu avem încă această capacitate de a vedea, de a simți, de a înțelege.

Moartea este doar un pas în afara corpului. Cu acest pas, începe viața veșnică în lumină.

Viața poate fi un instrument de ajutor în fața morții. Trăind în și prin iubire, compasiune, înțelegere, iertare, moartea devine un proces de tranziție înălțător, și nu o suferință.

Gândește-te! La ce folos atunci, scenariile, supărările, neiertările, intriga, bârfa, complotul, războiul, goana după material, faimă și supremație?

Pentru că ceea ce gândești acum, rostești și acționezi, aceea vei experimenta la părăsirea acestui corp.

Suntem aici să învățăm a fi Oameni.

Am învățat cu adevărat, lecția pentru care am venit?

Cap.15
Vis, sau întoarcere în timp?

Îi propun lui Gabi să încercăm o întoarcere în trecut, alergând amândoi mai tare și mai tare. Cumva ne reușește și atunci îi spun că mi-ar plăcea să încercăm din nou. Mă întreabă destinația și îi răspund că aș vrea să ne întoarcem în sufrageria noastră, pe vremea în care bunicii săi (foștii proprietari), trăiau încă. Soțul meu este de acord și începem să alergăm pe strada care nu se mișcă, dar se schimbă tot mai mult. Mai puțini copaci, mai puține clădiri înconjurătoare, dispar bănci, apare un loc de joacă, și pe măsură ce alergăm Gabi întinerește tot mai mult și mai mult până când ne oprim, iar el are deja vârsta de 3-4 ani.

- *Iată locurile în care mă jucam! Uite, copiii cu care mă jucam!* strigă entuziasmat, se oprește în locul de joacă, și decid să urc singură în apartamentul în care noi locuim astăzi, și care a aparținut bunicilor săi.

Intru în casă și merg direct în dormitorul care arată diferit. Sunt lucruri vechi, dar frumoase. Aud voci, clanța se mișcă, dar nu îmi fac griji, pentru că știu că vin din alt timp, și nu îmi vor putea simți prezența.

În dormitor intră două femei, tinere, totuși una mai învârstă decât cealaltă, amândouă frumoase, elegante, cu rochii lungi de saten, și mă observă:

- *Cum ai ajuns aici?* mă întreabă femeia mai învârstă, și deși nu le-am mai văzut niciodată, știu. Cele două femei sunt bunica și străbunica soțului meu. Pe străbunică nu am cunoscut-o niciodată, nu aș fi avut cum. A murit când

Gabi avea doar câțiva anișori. Pe bunică am cunoscut-o când avea deja în jur de 70 de ani, prin urmare aspectul ei fizic pe care eu îl știam, era diferit.
Le privesc și le răspund:
- Nu mă veți putea crede niciodată, și atunci vă spun repede și plec. Eu vin din viitor. Dumneavoastră (și mi-am îndreptat privirea spre bunica soțului meu)*, veți avea un copil care la rândul lui va avea un copil, adică nepotul dvs care se numește Gabriel.*
Îndreptându-mi privirea către străbunică:
- Adică strănepotul dvs, și motivul pentru care eu sunt aici. Strănepotul dvs are ceva să vă dăruiască.
Mă apropii de femeie și o îmbrățișez cu căldură:
- Acesta a fost darul.
Femeia începe să plângă, și privindu-mă printre lacrimi....
- Nu pot să cred! Gabriel și-a ținut promisiunea!

***

Când m-am trezit, Gabi nu dormea. I-am povestit totul. Mă privea uimit, nu-i venea să creadă. Mi-a mărturisit că bunica și străbunica în tinerețile lor, erau femei foarte frumoase, cu ținuta precum visasem, cu părul, aliura...și tot. Că era prea mic când a murit străbunica, dar că și-o amintește și că l-a iubit mult.

Nu mi-a fost suficient și a doua zi am sunat-o pe soacra mea (cele două femei din vis fiind mama și bunica soacrei mele). Aceeași confirmare!

Cap. 16
Mă auzi?

Experiența aceasta s-a petrecut în 12 iunie 2015.

***

Mergem la odihnă târziu, după un program de relaxare, întâlniri cu prietenii. Înainte de culcare, Gabi caută un film, imediat adorm și după scurt timp mă trezesc. Mă interesez de film, cum s-a desfășurat acțiunea, încerc să fac conversație, doar-doar să-mi ocup mintea cu altceva. Simt că nu mă mai pot ține în corp, că mă pierd cumva de el. Îl aud pe soțul meu spunând ceva despre film, și nu îi pot răspunde....Mă pierd, alunec, mă îndepărtez...și mă regăsesc plutind în aer la nivelul tavanului înspre fereastră. Îmi dau seama ce s-a întâmplat, sunt conștientă, am ceva temeri. Nu îmi amintesc nimic între alunecarea din corp și momentul în care plutesc deja la nivelul tavanului. Ca și cum, pentru o porțiune de timp și spațiu, nu am existat deloc. Mă sperie asta. Îmi amintesc de sfaturile persoanelor cu care am discutat, de Sinele meu Superior care trebuie să fie prin zonă, de Dumnezeu, gândurile mi se desfășoară cu o rapiditate uimitoare, și din toate acestea îmi iese o tocăniță:

- Doamne! Sinele meu! Doamne! Sinele meu!...

neștiind pe cine să strig prima dată, și sperând că unul din doi se sesizează.

Privesc spre ușa dormitorului, și energia densă pe care o observ dincolo de ușă, mă face să nu am dorința

părăsirii acestei încăperi, deși știu că totul se datorează fricii mele.

Nu am curaj să-mi privesc corpul, chiar dacă sunt curioasă care sunt reacțiile lui când eu îl părăsesc. Mai mult, sunt preocupată să-mi dau seama ce sunt acum. Pentru că plutesc și nu am mâini, nu am picioare, parcă aș fi o sferă ceva. Totuși, într-o altă experiență mi-am văzut umbra acelui picior fizic. Am deja informația privitor la faptul că această formă de umbră a corpului este doar provizorie și în confuzia aceasta, mă mișc spre dreapta, ajung deasupra televizorului, mai plutesc un pic, deasupra patului, și îmi propun să mă las în jos, pe pat, și mă las....

- *Atât!..că nu-l simt...și nu vreau să intru din nou în saltea.*

gândesc....deși mă uimește și pe mine gogomănia, iar apoi mă gândesc la Gabi. Sunt lângă el. Gabi se uită la televizor, cu mâna pe piept. Îl ating, iar el nu mă simte.

- *Mă auzi? Mă auzi?* îl întreb..

Și imediat sunt în corp, deschid ochii și îi spun că trebuie să îi povestesc ceva.

Soțul meu nu pare uimit, ci mai dregrabă expresia feței lui aduce a confirmare. Îmi mărturisește că am adormit brusc și chiar la jumătatea rostirii unui cuvânt, că la un moment dat am scos două sunete pe același ton pe care eu l-am întrebat dacă mă aude, exact cum îi povestisem și că imediat după aceea am făcut așa....ca atunci când tragi o gură mare de aer în piept după ce ți-a lipsit un timp.

Dumnezeu are simțul umorului, iar eu îi dau motive serioase de râs...

***

Îți mulțumesc că ai avut răbdare cu mine până acum. Poate curiozitatea, poate uimirea, poate căutarea, poate o întrebare la care nu ai avut nicicând răspuns, poate ceva din interiorul tău, sau poate chiar neîncrederea, ți-au purtat atenția până aici.

Sau poate...și tu ai ceva de povestit!

Cap. 17
Vizite în timpul nopții și legături din alte vieți

În urmă cu câteva zile, prietenul meu Cristian (un amic bun pe care l-am cunoscut prin intermediul poeziei), îmi trimite un mesaj pe telefonul mobil în care mă anunță că dorește să îmi comunice ceva neapărat. Îi spun să mă sune.

- Bună! Trebuie neapărat să îți spun ceva, dar sigur vei crede despre mine că sunt nebun!- îmi spune

Eu…despre el?! Dacă ar ști….

Îl rog să îmi spună fără rețineri, sunt deschisă și promit că îi voi face eu dovada *nebuniei* absolute, astfel că orice ar fi, gradul *nebuniei* sale se va pierde în spațiu.

- As' noapte am mers la culcare târziu. Eram foarte obosit..Nu mă gândeam eu la așa ceva, înțelegi?

spunea bâlbâindu-se parcă din teama de a nu primi prescripții medicale și cămașă de forță cu măsuri exacte.

- Spune, Cristian! Nu există ceva să mă surprindă. Deci?

- Când m-am așezat în pat, ți-am simțit prezența foarte puternic. Știam că ești tu. M-ai atins, și apoi te-ai pierdut...ai fugit, ai plecat foarte repede. Ai fost tu?

- Da! îi răspund...deși nu aveam amintirea vreunei decorporalizări și mai ales a unei astfel de vizite.

Dar, pentru că experimentasem deja de multe ori și în ultima perioadă tot mai des aceste decorporalizări, pentru că de multe alte ori aveam certitudinea faptului că atunci când nu părăsesc corpul conștient, procesul are loc la nivel inconștient, și astfel nu port amintirea celor întâmplate, fără ezitare i-am confirmat vizita mea în acea

noapte. Și mai ales că prietenul acesta al meu, nu avea astfel de preocupări.

Mă întreabă de ce, și vrea neapărat să știe motivul, însă eu nu am un răspuns, nu încă.

***

Adorm, și visez ceva care seamănă cu o scenă din altă viață. Sunt un bărbat tânăr, conduc o mașină și mă îndrept spre un loc, urmând mașina la al cărei volan se află Cristian. Suntem foarte buni prieteni.

Cap. 18
O ființă de lumină

Conștientizarea propriei libertăți și identificarea cu aceasta, este cea mai mare și singura bogăție reală a ființei.

Nu sunt eu cea mai înțeleaptă ființă și mai mult, poate chiar înțelepciunea nu face parte deloc din compoziția mea, însă știu că sufletele cu adevărat evoluate nu ar judeca, nu ar pune la îndoială, nu ar cocoța pe umerii schizofreniei, nu ar clasa niciuna din experiențele, din trăirile mele, înțelegând că fiecare ființă este unică în această Unitate, oricare cale fiind potrivită și conformă ritmului fiecăruia dintre noi.

Trecuseră două săptămâni și jumătate de la ultima experiență. Între timp terminasem lucrul și asupra curățării chakrei a șaptea, chakra coroană de culoare violet, luând-o de la capăt cu chakra întâi și stabilind pe viitor câte o zi pentru fiecare din cele șapte puncte energetice.

***

După o zi de lucru plină de schimburi de cuvinte, priviri, zâmbete și alte reacții omenești, mă distrez cu Gabi în timp ce el servește cina, povestind amândoi entuziasmați și amuzându-ne de absolut orice ne-a adus ziua ce tocmai se încheie.

Mergem în dormitor și ne uităm la un film documentar, timp în care eu simt vibrația deja cunoscută în picioare. Mă bucur să o simt, mi-a lipsit. Chiar lipsa ei m-a pus pe gânduri, deși simțeam că nu se vor încheia nicicând mai mult de trei săptămâni fără să trec printr-o experiență de decorporalizare (mă înșelasem).

Totuși, procentajul de frică încă existent în interiorul meu, și care îmi patronează o mare parte din creier, mă determină să gândesc că sunt deja mult prea obosită după o asemenea zi, și o experiență de decorporalizare nu-și poate face loc cu noi în pat.

…Și adorm. Mă trezesc la un moment dat în noapte și mă trezesc de căldură. Este foarte cald. Îmi trec mâna prin păr, la ceafă, mă uit prin dormitor rotind ochii și...vibrații!

Simt vibrații în tot corpul la o intensitate foarte mare, sufletul meu pare să accepte și să se grăbească în același timp și strig:

- *Da! Vreau să am experiențe legate de Sinele meu Superior!*

Sunt trasă din corp parcă de un aspirator cu o mie de motoare, și mă opresc cu fața în sus la nivelul tavanului când:

- *Sunt protejată de Dumnezeu, Iisus Hristos și Sfântul Duh*...șușotesc repede, și imediat *aspiratorul* își reia funcțiile însă de data aceasta la capacitate triplă.

Sunt efectiv absorbită de o forță nevăzută, și urc și urc și urc cu o viteză uluitoare trecând printr-o masă de

energie gri sub formă de nori groşi când ajung însfârşit deasupra ei şi viteza încetineşte. Mă uit împrejur şi văd suflete, toate părând a fi preocupate cu vieţuirea în această energie gri. Simt multă înţelegere, maturitate şi deschidere şi rostesc:

- *Am fost şi eu aici!*

Imediat ce rostesc cuvintele acestea provenite dintr-o înţelegere şi compasiune nemărturisite poate nicicând până acum, viteza forţei care mă absoarbe sporeşte din nou, tot mai mult şi mai mult şi intru într-o masă de energie care pare să deţină toate proprietăţile apei, trecând prin ea.

Acesta este momentul în care simt că nu sunt singură în călătoria aceasta. Simt şi văd în stânga mea un suflet care mă însoţeşte. Tot acum mă simt a fi bărbat, e o simţire ciudată şi urc şi urc...simţindu-mă alternativ bărbat şi femeie, simţindu-mă apoi cuprinzând ambele sexe, când ajung deja deasupra acestei energii-apă şi mă opresc. Mi-am pierdut identitatea în acest punct, pentru că ajunsă aici tot ce ştiu şi simt este că sunt pur şi simplu, şi nu mai există vreun nume, vreo caracteristică, vreun gen cu care să mă identific.

Aici, privesc în jur...şi totul arată atât de limpede! În faţa mea, la doi paşi, *apa* se opreşte, şi tot acolo o fiinţă cu formă umanoidă dar fără trăsături definitorii, mă priveşte. Fiinţa aceasta străluceşte puternic iar strălucirea ei este clară, curată, blândă...blândeţe cu care, mi se adresează:

- *Vino încoace...!*

Fără să-mi pun sau să-i pun întrebări, îmi setez intenția de a mă deplasa spre ființa aceasta de lumină și în clipa imediat următoare sunt cu ochii ațintiți spre tavanul din dormitor, purtând însă pe retina ochiului drept strălucirea acelei ființe.

Nu înțeleg și nu îmi explic de ce m-am întors fără să fac comanda corpului. Mi-am dorit să merg la ființa de lumină.

Sau întâlnirea cu Sinele Superior a avut loc...?

Cap. 19
Prima mea victimă în caz de...fantomă

Din luna iulie, nicio decorporalizare...Suntem deja în luna octombrie și între timp am învățat să accept și să apreciez fiecare experiență și neexperiență.

Atunci când crezi că nu mai ai nimic de oferit, Dumnezeu îți trimite oameni care tânjesc după îmbrățișarea ta, după vorba ta caldă, după încurajarea și zâmbetul tău. Și atunci îți dai seama că ai totul. Că Dumnezeu nu ți-a lipsit niciodată.

Împăcată cu mine și cu toate acestea, ciudat de liniștită deși peste câteva zile mă aștepta o intervenție chirurgicală...așa m-am dus la culcare în seara de 12 octombrie, încercând ca de obicei, să vizionez un film împreună cu Gabi. Oboseala însă a spus pas filmului cu Robin Hood.

***

Adorm și la un moment dat deschid ochii, privesc puțin la televizor și simt vibrația puternic în tot corpul. Mă desprind de corp într-o ușoară plutire, foarte aproape de acesta și mă simt ca fiind cel mai neexperimentat conducător auto. E ca și cum eu aș fi șoferul, eu aș fi totodată volanul și autovehiculul și cineva parcă mi-a eliberat permisul de conducere pe pile...Căci eu, nu am nicio idee ce să fac. Simt însă că există o dorință a mea neîmplinită pe parcursul tuturor celorlalte detașări de trup, și atunci mă apropii de obrazul soțului meu și îi șoptesc:

- Dragostea mea, te iubesc!

Mă simt bine în această experiență. Sunt fericită și deși neîndemânatică, sunt fără teamă. Știu că va fi totul din ce în ce mai bine, și aproape mă entuziasmează ceea ce încă nu am experimentat.

- Înapoi în corp!

Sunt iarăși în corp și îi zâmbesc soțului meu. Și el știe.

***

În noaptea imediat următoare, aceeași vibrație la intensitate maximă a pus stăpânire pe…interiorul corpului meu. Ies imediat din corp și mă aplec asupra lui Gabi care doarme bușteан.

Nu știu ce urmează să învăț în aceste noi experiențe venite după o pauză de trei luni, cert este că eu îmi dau mie impresia că noua mea preocupare este de a-mi *bântui* soțul.

Sunt deasupra lui și încerc să îl ating, să apăs cu ceea ce eu am impresia că este mâna mea, și simt ceva cunoscut:

- Textura păturii cu care Gabi este învelit. E cam la fel ca salteaua...nu îmi place; gândurile acestea îmi apar imediat, dar nu mă las. Încerc mai tare să îl fac să mă simtă și mă surprind încercând să-l lovesc peste umăr. Nimic. Gabi e în lumea lui normală, doarme dus, în timp ce soția lui face pe-a fantoma cu el în miezul nopții.

Cap. 20
Încrederea

Încrederea e pur și simplu ca un cer senin, ca un zbor lin într-o zi de primăvară, ca un zâmbet în fața întregii existențe, e precum o rugăciune de recunoștință cu care întâmpini viața cu toate aspectele ei.

Numai abandonându-te încrederii lași miracolul să devină firesc și numai așa, lași înaltul din tine să rostească în locul tău cuvintele de iubire. Căci încrederea aduce pace sufletului și vindecare trupului, înlocuind grija care îngreunează cu acceptarea care curăță, ca ultima piesă de puzzle a unui tablou finalizat și totuși incomplet.

În așteptarea unei noi experiențe, cu toate componentele corpului la locul lor, după un proces chirurgical în zona abdomenului, mă aflu în perioada de recuperare, rememorând pacea mea interioară care a adus vizibil firescul, vindecarea, miracolul și încrederea într-un singur cuvânt: Dumnezeu.

Fac liniște puțin în mintea mea, mă las a fi om și îmi dau răgaz, mă vait când mă întorc pe o parte și îmi cercetez cusătura operației care arată ca un zâmbet larg, ca să îmi placă, să-mi aducă amintirea frumoasă a unei vindecări trupești și spirituale și să facă din împușăturile acului prin carne, doar semn că Dumnezeu n-a lipsit.

Sunt entuziasmată să mă confesez ție mai departe și aștept…

Cu încredere.

Cap. 21
Buchetele de flori

2016

Sunt în sufragerie acum. Stau în fața noptierei pe care sunt așezate călduț, icoanele copilăriei mele. Aceleași icoane de pe vremea în care mă dădeam cu patinele cu rotile împreună cu cei doi frați ai mei și sora mai mare, pe holurile dintre cele trei camere ale apartamentului în care am crescut, am râs, am plâns, m-am jucat, m-am temut și m-am rugat ca și acum.

De fapt nu...nu ca și acum...

***

În fiecare cameră erau icoane, pe atunci...răspândite anume pentru că doi câte doi populam interiorul dormitoarelor. Eu și sora mai mare într-un dormitor, frații în altul și părinții în sufragerie. Mai târziu Apollo, cățelul nostru, dormea pe rând cu fiecare, înadins parcă să nu ne supărăm.

Am amintiri foarte limpezi încă de la începuturile copilăriei, iar iubirea pentru Dumnezeu a fost pentru mine ceva natural, cu care venisem pe lumea aceasta și care nu trebuia să mi se explice. Nu trebuia să cresc mare pentru a înțelege ce, cine și cum este Dumnezeu.

Pe când aveam vreo patru ani, practicam un ritual de "pupare a Domnului", original, inventat de mine și pentru care puteam cere oricând drepturi de autor. Ritualul avea loc o dată sau de două ori pe zi. Începând cu dormitorul fraților mei, continuând cu camera mea și a surorii mele și finalizând cu sufrageria, special în ordinea aceasta pentru că așa gândeam eu că trebuia să fie bine. Stăteam în genunchi în fața fiecărei icoane și indiferent de figura pe care aceasta o reprezenta (Fecioara Maria, Iisus, Arhanghelii Mihail și Gavriil, etc), mă adresam în același fel:

– *Doamne, te iubesc foarte mult, Doamne...Te iubesc!*

și tot așa, ordonat și cuminte fiecare icoană din fiecare încăpere, pupând-o de câteva ori, mai ceva ca femeile bisericoase.

Uneori, când mi se părea că am sărutat o icoană mai mult decât pe alta, îngenuncheam în fața celei „neîndreptățite" și îi acordam sărutul meu iubitor, cerându-i în acest fel, iertare.

Atât de mult a însemnat acest ritual pentru mine, încât și în ziua de astăzi, aducându-mi aminte, îmi e drag de fetița aceea în a cărei minte nu era mare lucru, dar care știa mai mult decât mine, iubind pur și simplu.

Sunt așadar în sufragerie. Îmi spun rugăciunea cu palmele unite sub bărbie, în fața icoanelor cărora le-am declarat iubirea mea eternă, deja.

Pe o măsuță din încăpere este așezată o vază ce găzduiește un buchet de flori. Florile sunt superbe, iar

buchetul are o cunună pe care se odihnește un fluture. Și eu și buchetul suntem acolo parcă din același timp, știu că îmi este dăruit de familia pe care o percep ca fiind alcătuită din sufletele pe atât de simple, pe atât de splendide.

Atât de splendide numai prin faptul că ele mai întâi m-au integrat în noua viață, acceptându-mă încă de Dincolo, acceptând să mă aibă atât de aproape, să împărțim atâta Om împreună.

Iar eu îmi spun rugăciunea mai departe, în gând, împărțind spațiul întreg cu buchetul de flori despre care ți-am povestit.

Cumva privesc toată scena plutind în același timp deasupra tavanului, ca un observator, când în sufragerie își face intrarea o persoană pe care o percep a fi reprezentantul sufletelor cu care mă înrudesc în această căutare și călătorie interioară.

Persoana... îmi aduce în dar și ea un buchet de flori de o frumusețe copleșitoare, și de asemenea împodobit cu o coroniță pe mijlocul căreia domnește un fluture imens, și atunci înțeleg:

Latura umană și latura spirituală împărțind aceeași vază. Potolindu-și setea din aceeași apă. Hrănite cu aceeași cantitate de acceptare, înțelegere, iubire. Aduse împreună pentru a întregi Splendoarea. Fluturele. Echilibru! Libertate...

și aud:

– *La mulți ani!*

***

Mă trezesc cu liniște în suflet, ca o curgere firească, și mă gândesc la visul meu ciudat de viu. Mă simt ca o sărbătorită care a primit un dar prea frumos ca să-l atingă, și mai înainte de aniversare.

– *Chiar mă întrebam pe unde ai umblat as'noapte, cum iar ai avut reacția aceea a ta ciudată de revenire în corp.*

mă șochează Gabi după ce termin de povestit, iar eu îi cer detalii să mă asigur că cel care a luat-o puțin razna nu e cumva el de data aceasta, și nu eu.

Cap. 22
Se întâmplă ceva

Pentru mine, primăvara a venit anul acesta mai devreme chiar cu o lună. Nu numai pentru că vremea de afară te îndeamnă la plimbare și îți ia ochii ademenindu-te cu ghioceii scutiți de a se mai lupta cu pojghița de gheață de deasupra pământului, dar și pentru că oamenii îmi sunt mai dragi și mai frumoși.

Se întâmplă ceva...sau este pe cale să se întâmple. Și parcă nu mai am timp să-mi analizez și să-mi critic gândurile și reacțiile, căci timpul acesta îmi este "*furat*" de frumusețea oamenilor. A tuturor... și mai ales a celor cu care mă întâlnesc zi de zi, și la care întotdeauna am apreciat frumusețea. Acum însă, se întâmplă ceva mai mult. Îmi par a fi mai buni, mai calmi, mai senini.

Recunosc, m-am tot gândit la decorporalizări. Îmi lipsesc în continuare, chiar dacă nu demult am experimentat ceva mai mult la nivel inconștient.

Adică...

- Ok, mulțumesc pentru flori...Dar atât? Nimic conștient, cu vibrații în tot corpul, cu strigăte de ajutor venite din mijlocul saltelei?

...și cu toate acestea nu mă simt vinovată de neglijarea programului de meditație. Nu prea mai am chef într-un fel...nu mai sunt în stare, sau am nevoie de o pauză, deși oricum programul meu de meditație nu este solicitant, ci mai mult un moment scurt de liniște și rugăciune.

***

Suntem așadar la începutul lunii februarie 2016. După o zi de muncă, merg la culcare, deși nu este chiar foarte târziu. Sunt împăcată în general și mă gândesc înainte de a adormi la același lucru:

…ori lumea este mai frumoasă, ori eu nu am fost pregătită suficient până acum, ca să o pot vedea așa cum ea este de fapt. Îți mulțumesc, Doamne, pentru asta!

În vis, mă aflu în sufrageria mea și sunt conștientă că la doi pași mai încolo, în dormitor, trupul meu doarme lângă Gabi. Acolo vorbesc cu cineva, nu știu cu cine și nu știu ce anume...dar simt legătura dintre mine și trupul meu și îl simt că începe să vibreze, că este cuprins de vibrații, că sufletul mă retrage din vis, pentru a-mi părăsi corpul. Știu asta. Și simt cum mă absoarbe nereușind să îmi anunț interlocutorul că părăsesc visul, când mă trezesc. Vibrez puternic și în același timp liniștit, și mă decorporalizez, sunt în afara trupului meu, cu fața în sus, întinsă, dar cu mâinile și picioarele ridicate.

Atât am așteptat o experiență de decorporalizare nouă, încât decid să renunț la frică aproape instant, în favoarea experienței. Mă ridic ușor, calm și ajungând la nivelul tavanului:

- Stai!...Doamne, fii cu mine acum!

Continui să mă ridic, și mă aflu în înaltul cerului, câțiva metri mai sus, deasupra blocului, când fac o greșeală. Nu văd, e întuneric și nu conștientizez că acest lucru se datorează faptului că este trecut totuși de miezul nopții, și afară da, este întuneric.
- *Vreau să văd!* îmi spun, și mă gândesc la ochii fizici, uitând că în cadrul experiențelor de acest gen, simplul gând asupra corpului, te aduce aproape instant, înapoi.

Ceea ce se și întâmplă…

Dar cobor lin, calm și înainte de a mă întoarce în corp, îl privesc. Imaginea acestuia i-ar creea sigur o spaimă soțului meu dacă s-ar trezi pentru o clipă în acest moment.

Corpul meu stă întins pe spate, cu fața în sus, iar mâinile și picioarele sunt ridicate.

Intru în corp și am ochii deschișI. Mă uit la Gabi care doarme și mă gândesc pentru o clipă că suntem parcă într-o parodie făcută după un film cu fantome și care capătă caracteristici SF.

Rostesc în gând *Tatăl Nostru*, și adorm aproape imediat regăsindu-mă într-un vis. De data aceasta soțul meu este personajul principal. Ne aflăm într-o grădină iar Gabi dansează, este atât de vesel, atât de fericit, iar eu îl dojenesc părând puțin îngrijorată:
- *Hai, Gabi! Te rog…Să ne întoarcem! Ne așteaptă în pat corpurile noastre care dorm atât de frumos unul lângă celălalt!*

Cap. 23
Atât, și am adormit...

E adevărat că accept viața aceasta așa cum este ea și că simt totul ca fiind o binecuvântare și cea mai bună decizie luată în ceea ce privește evoluția mea spirituală. Aproape...Pentru că te-aș minți să-ți spun că în mine chiar nu există niciun gol.

Persoanele care mă înconjoară, cu vaste cunoștințe în domeniul spiritualității, mereu îmi amintesc faptul că atunci când un suflet se află la ultima sa reîncarnare pe pământ, acesta nu va mai avea copii în experiența umană, finală.

- Cori, nu te întrista! Nu spui tu mereu, cum simți că nu te vei mai întoarce aici, pe pământ, cum simți că ești la ultima întrupare pe această planetă? Poate că tu ai altă misiune!

îmi amintește mereu Manuela, prietena mea care poartă pe umeri grija vieții cotidiene, grija pentru înțelegerea tuturor aspectelor și posibilităților în vederea evoluției sale spirituale și grija pentru cei trei băieți ai săi, fiecare cu propriul univers în mișcare.

Da, spun mereu acest lucru. Dar de ce imposibilitatea de a da naștere unei vieți sănătoase, trebuie să fie punctul înălțării din acest plan vibrațional? Mă mai întreb uneori, alteori accept...alteori nu.

În plus, sunt puțin confuză de ultima decizie pe care Dumnezeu a luat-o în privința stării mele de sănătate fizică.

În urmă cu câteva pagini, ți-am povestiti că în luna octombrie 2015 am suferit o intervenție chirurgicală în zona abdominală. A fost o operație care, conform medicilor, mă punea în fața a două posibile scenarii: scoaterea organelor responsabile cu reproducerea în cazul în care acest lucru era impus pentru a nu-mi pune în pericol viața, sau...al doilea și cel pozitiv în același timp, pierderea parțială a unuia dintre aceste organe în măsura în care era posibil, astfel că șansele mele de a da naștere unui copil la un moment dat, să mai existe acolo într-un colț de suflet.

În ziua operației nu m-am rugat la Dumnezeu pentru niciuna din cele două variante, și am fost așa cum ți-am mărturisit, ciudat de liniștită.

I-am spus doar...

- Doamne, în orice stadiu voi ieși din această operație, va fi cea mai bună decizie pe care Tu o iei pentru mine!

După operație m-am trezit înconjurată de câteva asistente medicale și medicul anestezist, toată lumea părând a fi într-un fel de uimire în ceea ce mă privește. Nici măcar nu am întrebat în ce situație mă aflu, care a fost decizia medicului care m-a operat după ce m-a deschis. Am spus doar...

- *Nu pot să vorbesc.*

- *Nici nu trebuie să vorbiți*, a răspuns repede o asistentă. *Ați vorbit deja atât de mult, și niciodată nu am*

auzit pe cineva să iubească atât, să vorbească atât de frumos despre iubire!

Nu-mi aminteam nimic și nici nu am avut energia necesară să mă interesez mai mult despre asta. La scurt timp l-am putut distinge pe Gabi lângă patul meu din sala de recuperare, când o asistentă văzându-l, s-a grăbit să îl întâmpine:

- Domnule Roman, nici nu știți cât vă iubește soția dvs, și cât de frumos vorbește despre iubire. Nu am mai auzit așa ceva niciodată.

Gabi a zâmbit puțin rușinat, iar eu îmi dau seama că deși nu știu nici în ziua de astăzi ce am povestit asistentelor și medicilor în sala de operație în timp ce eram încă sub efectul anesteziei totale, m-am asigurat pe viață. Pentru că am făcut probabil cea mai înaltă declarație de iubire, mai ales că mă aflam în situația respectivă. Ca vorba aceea conform căreia "omul la beție spune adevărul". Cam așa și eu…

Nu vreau să fac o tragedie din mica mea experiență medicală, pentru că nici nu este. Din păcate există atât de multe suflete care se confruntă zilnic cu probleme atât de grave, încât mie îmi produce suferință numai să le conștientizez ca existând.

Primul lucru pe care l-am auzit din gura soțului meu, a fost:

- Nu e bine. Este foarte bine!

ca mai apoi să îmi aducă medicul care s-a implicat în această operație, confirmarea faptului că cele două

singure posibile scenarii valabile pentru mine, au fost anihilate de un al treilea scenariu. Adică o vindecare peste noapte aproape, care a permis ca toate organele mele să rămână intacte, și ceea ce cauza suferința, s-a desprins de la sine, astfel încât a fost extras ușor.

Astfel că, șansele mele de a concepe un copil existau într-o proporție de sută la sută.

Acesta a fost motivul pentru care am rămas într-o stare de confuzie...Pentru că nu am înțeles minunea. De ce totuși această minune, dacă eu tot nu strâng un copil în brațe?

M-am plâns într-o zi mai mult decât în celelalte, și am rămas în această stare până seara târziu.

***

Sunt detașată deja de corp, și mă aflu într-o lumină albă și clară ca luna. Mă întâmpină o ființă care radiază bunătate, înțelepciune, blândețe. Își pleacă privirea spre mine, și mi se adresează așa cum numai un părinte o face:

- *Cum vrei să ai un copil? Din afară* (adopție), *sau din burtică?*

- *Din burtică*, îi răspund și îi cuprind în privire frumusețea, și genul feminin sub care mi se înfățișează.

- *Bine.*

Cap. 24
Ce-ai spus?

Am privit oamenii și am văzut că toți sunt copii- Amalia Pavel

Intru și ies din corp din nou și din nou, fără să-mi las răgaz să experimentez puțin din ceea ce sunt, când *nu sunt*. E ca o lipsă a curajului de a mă vedea pe mine însămi a fi mai mult, și ca o rușine pentru reacțiile umane de joasă frecvență, pe care încă le am. Mă emoționează frumusețea sufletelor și mă străduiesc să iau vitaminele spirituale necesare pentru îmbunătățirea propriei vederi, pentru a identifica frumusețea aceasta în toate ființele indiferent de modul în care fiecare și-a ales drumul exprimării și experimentării. Predic aproape fără oprire și fără să-mi dau seama de multe ori, îmbrățișând egalitatea și militând pentru Încrederea în Sine. Cum fiecare își este mai întâi de toate sieși cel mai bun îndrumător, și cum Maestrul Spiritual al fiecăruia poartă numele ce indică către încrederea în propria însemnătate și putere: Eu Sunt...și niciun altul, mai presus sau mai prejos decât tine.

Îmi dau seama astfel, că încercând să potrivesc piesele de puzzle în jurul meu, puzzle-ul se reîntregește și în mine, și trag speranță că voi ajunge cândva în punctul acela în care mă voi putea privi cu înțelegere și compasiune.

Cred că din relația noastră cu noi înșine până la urmă, pornește relația cu tot restul vieții și cu Dumnezeu.

Ce mă nemulțumește la mine însămi? Unde nu am corectat? Unde nu am cizelat? Ce aspect fizic, psihic, emoțional și/sau spiritual, neglijez, amân, nu curăț?

Asta este ceea ce îmi clădește universul exterior, iar tot ceea ce mă înconjoară, mi se întâmplă, mă întâmpină, este ca o reflexie a mea însămi, și ca o reamintire continuă venită de la Dumnezeu, a ceea ce eu am de *înfruntat* prin implicarea în creșterea vibrației, chiar dacă asta înseamnă să repar un dinte, să repar relația cu un părinte dacă este posibil, sau să accept că nu trebuie să însemn nimic pentru nimeni, ci doar trebuie să îmi însemn propriul spirit cu viața aceasta, trăită pe acordurile frecvenței divine.

De ce să aștept să facă altcineva pentru mine și altcineva să mă salveze, când poate că toată această așteptare mă va duce către un eu..care a stagnat? De ce să nu-mi fie clar, că dacă eu, încă sub mormăielile fricii, am avut deja toate aceste experiențe, înseamnă că ele vin dintr-o putere interioară imensă care se află în fiecare dintre noi fără excepție, și care șlefuită și șlefuită ne face dezvăluirea unei forțe a iubirii și a existenței, de neconceput pentru acest plan?

Oare experiențele mele au fost la întâmplare, când rugăciunile, meditațiile și conversațiile mele cu divinitatea au fost ghidate de o sinceritate și de o iubire venită curat, fără așteptare?

Să fac un test...

***

Mă așez în pat, e duminică după-amiază și deja am bifat cu Gabi o listă de cumpărături, prea obosiți să ne mai ducem la bun sfârșit și restul planurilor.
- *Nu ne uităm la un film mai bine, și ne ocupăm de restul mai târziu?*
- *Da*, îi răspund bucuroasă și mă întorc pe o parte.
(Mi-a venit o idee.)
Oare pot ieși din corp, doar făcând această comandă?

Și imediat îmi propun să testez, deja tremurând de emoție asupra a ceea ce va urma și așa îmi dau seama care ar putea fi secretul meu: indiferent de frica ce mă însoțește mai mult sau mai puțin, eu întotdeauna am certitudinea desfășurării planului subtil. Frica este tocmai pentru certitudinea reușitei.
- *Vreau să ies din corp acum!*..și cu jumătatea cealaltă de creier: *O, Doamne, fii cu mine, protejează-mă, nu e nimic dacă nu ies, nu mă supăr...*

Simt vibrații aproape imediat, le simt în tot corpul iar ele cresc în intensitate, când...sunt afară și nu înțeleg de ce rătăcesc printre blocuri și aproape că nu-mi dau seama ce caut, cum să mă întorc și de ce este întuneric. Simt ceva că mă trage în sus și atunci realizez că ceea ce experimentez este o teamă a mea: teama de întuneric în general, de a fi singură în întuneric, și rostesc:
- *Stai, că am înțeles! Dumnezeu este cu mine și nimic rău nu mi se poate întâmpla!*

Asta mă întoarce în dormitor, sunt deasupra patului și îl privesc pe Gabi care nu se uită la film, dar mă mângâie pe obraz:
- *Pui, ești bine?*
Rămân așa doar o clipă și mă întorc în corp ca într-un vals, și sunt bine.

***

- *Pui, ești bine? Ce s-a întâmplat?*

Ieșită din corp, într-o lumină albă și limpede, un copil îmi cântă cumva sfâșietor de sublim, și eu îl privesc nedumerită, ascultând cuvintele care deși vin în altă limbă, îmi par a fi de o tristețe cristalină. Apoi ne plimbăm, eu ținându-l de mână, iar el murmurând ceva...
- *Ce ai spus, puiule? Nu te-am auzit...*
- *Ești frumoasă, mama.*

Cap. 25
Revelație și Karma

Dacă ceea ce noi formăm prin întrupare, este alcătuit din două părți distincte, și anume conștientul și subconștientul (obiectivul și subiectivul), și dacă subconștientul aflat în profunzimea ființei este atât depozitul fiecărui gând emis de ființa umană, cât și locul din care gândurile aflate la început în stare de larvă, ies la suprafață materializându-se, manifestându-se și creând pentru producătorul lor, beneficiul gustului fructului plantat, prin experiență, atunci tot ceea ce sunt și tot ceea ce experimentez aici și acum, nu este decât rezultatul propriei producții, nu este decât vibrația rezultată din semințele plantate în subconștient, de conștient.

Înseamnă că fiecare viață trecută nu este decât produsul propriilor gânduri, fructul rezultat în urma plantării semințelor, iar ceea ce sunt în prezent prin întrupare, este conștientul (beneficiar al experiențelor, producător de gânduri pe baza interacțiunilor, emoțiilor, sentimentelor, nivelului cunoștințelor) și subconștientul (generatorul acestor experiențe pe baza gândurilor emise de conștient, și totodată depozitul tuturor gândurilor produse de conștient, în toate experiențele sale până în acest moment de acum).

Boomerangul prin urmare, desfășoară traseul unic de la mine către mine însămi, creând cercul reîncarnărilor multiple și karma, destinul, datoriile, treburile "nerezolvate", eu însămi obligându-mă la reîntoarcere, la

necesitatea creșterii spirituale, „bâltind" în propriile gânduri, în propriile credințe formate din acestea, experiențe trecute, imagini, dorințe, frustrări impuse din falsa limitare și definiție.

Fiecare experiență spirituală, este totodată rezultatul vibrației la care spiritul, în urma colaborării dintre cele două instrumente (conștient și subconștient) a ajuns, în acel aici și acum din clipa manifestării.

Care mai este atunci scopul? Care mai este atunci misiunea? Și ce înseamnă trezirea, de fapt?

Niciun răspuns la aceste întrebări nu are vreo importanță. Pentru că prin emiterea de păreri, judecăți, teorii și certitudini efemere vis-a-vis de toate acestea, nu vom face altceva decât să continuăm a fi creatorii viitoarelor vieți, bazate pe credințe trecute ce mixate au ca rezultat o credință prezentă. Căutarea nu va înceta, adevărul va fi întotdeauna altul, mai înalt, și prin fiecare nouă viață ființa va avea o altă misiune de creștere, admițând tocmai prin naștere, că ceea ce este, nu e încă suficient.

Tot noi suntem prin urmare producătorii ierarhiilor atât sociale, pământești, cât și spirituale.

Pentru că declarăm o continuă insuficiență de sine, în raport cu altceva mai bun, mai înalt, spre care tânjim, de care ne este dor, pe care avem impresia că l-am avut, sau avem impresia că nu-l merităm.

Suntem ca niște hamsteri care aleargă disperați într-o roată de metal, energii producătoare de energii, care toate se propagă în interiorul acesteia, când în momentul conștientizării, cel mai simplu este să ieșim în afara ei.

Ce mai pot face atunci, de la acest gând încolo?

Mai pot să mă detașez...Să observ, să fiu martor liber al creației ce mă înconjoară, un neparticipant, un suflet suficient. Mai pot să accept apariția gândului negativ, și pot să îi opresc dezvoltarea, nealimentându-l, făcând doi pași înapoi întrebându-mă:

La ce îmi folosește?

Pot să rămân pe loc, să nu înaintez când viața gonește și să obțin NIMIC, când viața aleargă spre totul.

Pot să-mi fiu deajuns, ca făina rezultată prin trecerea prin sita vieții.

Așa albă...și așa pur și simplu...

Și pot înțelege că nu cine sunt este important, și nu cum sunt este important, nici pentru mine, nici pentru alții. Nici cât ofer, când și cui și de ce. Și nici ce vede Dumnezeu în mine. Nici unde sunt, și nici unde voi ajunge după moarte.

Pentru că din clipa în care toate acestea devin importante, eu redevin creatorul de adevăruri fără sfârșit.

...când mai pot Fi în totul așa cum este, alegând o perspectivă senină, căci poate „trebuie" să fiu Liberul Arbitru, mai degrabă decât să îl am. Și abia atunci voi fi Abundență, și nu voi mai suferi lipsa ei.

- Trebuie să ajungem să înțelegem ce evenimente ne-au condus unde suntem astăzi, ce lecții avem de învățat, care sunt punctele noastre forte și cum să le folosim pentru a evolua.

Mie, Corina, poate nu-mi reușește mereu, dar atunci când reușesc, pot să mă bucur de puterea lui Unu. Am venit în această lume îmbrăcat în Hristos...Așa simt. Pe planeta noastră, iubirea este semitrezită, dar dacă am vedea pe Dumnezeu în tot și în toate, iubirea s-ar trezi ca electrocutată…

…pentru că cine este singura în stare să schimbe fața lumii, a întregii umanități? Cine alta decât Iubirea? Cine altul decât Dumnezeu! Gabriel Dumitrescu

Cap. 26
Clipa morții

Odată ce pornești în căutarea ta, viața ți se schimbă pentru totdeauna. Totul capătă un alt înțeles poate nu la îndemâna tuturor, dar cu siguranță parte din noi toți. Și e imposibil să nu te întorci la acest prim dor și la această primă Iubire, învățând mai mult cu fiecare nou pas care îți vorbește despre tine atât de intim și atât de în șoaptă, încât trebuie să îți oprești cuvintele despre Dumnezeu, ca să Îl știi.

Clipa despărții de lumea materială, apare dorită și așteptată în rândul sufletelor înclinate spre spiritual, ca o înălțare mai adânc în inima Lui Dumnezeu. Se vorbește deschis, senin, despre Acasă și multe suflete, printre care și eu, declarăm cu atâta convingere că viața de dincolo ne mai poate fi pe măsură. Meditățm, ne rugăm, cerem sprijinul îngerilor luminați, căutăm conversații cu sau semne de la ființe superioare și uităm înadins să mai trăim aici și acum, în prezent, pe pământul acesta.

Dar ce te faci când Dumnezeu îți împlinește dorința? Ce te faci când mori, sau clipa morții se întâmplă, pentru ca la finele ei, Dumnezeu să te redea înapoi timpului prezent? Poate pentru a-ți schimba perspectiva după schimbarea perspectivei...sau ca următoarea trezire după trezire…

***

Suntem la începutul lunii octombrie 2016, și pare că a trecut o veșnicie de la ultima experiență.

- *Cred că m-am lăsat mai ușor de spiritualitate decât de țigară*, îmi spun în mintea mea și mă mobilizez două zile la rând, să revin pe muchia fricii dintre cele două lumi.

Așadar după două zile de yoga și meditație, mă regăsesc la marginea patului cu dureri până și în gânduri, și constat că am masă musculară nu doar în corp ci și în afara lui, atât de intens simt durerea provocată de cele câteva minute de kundalini yoga și sun salutation, pe care le-am executat conștiincios.

- *Nu, nu mai sunt în stare…S-a terminat. Asta e.*

mă declar resemnată, gândind la zilele banale ce mă așteaptă și mă pregătesc de culcare.

***

Mă trezesc în miez de noapte. Dar e o altfel de trezire, nu o trezire din somn. Devin conștientă de corpul meu care este așezat pe pat cu fața în jos, capul pe pernă, îl văd, cum îl văd în același timp pe Gabi dormind, cu fața spre mine. Ceea ce mi se întâmplă, nu seamănă cu nimic din ceea ce am experimentat până acum, nu seamănă cu nimic din ceea ce am citit, sau am vizionat sau am auzit.

Mi se întâmplă...că trezirea aceasta este o detașare completă a mea de corp, iar ceea ce simt, și știu cu toată

ființa, atât de intens și de necontestat de niciun gând, de niciun scenariu, este că mor.

Știu că mor. Plec...

Mă simt ca o pâlpâire ce se stinge ușor, ușor...Simt (deși la acest nivel e un cuvânt ciudat, care se poate contopi mai degrabă cu *sunt*) că mă pierd, că mă îndepărtez de lumea aceasta și mă duc undeva în adâncurile ființei mele. Eu sunt însăși plecarea, ce are loc în interior, în dimensiunea interioară.

Nu-mi pasă unde mă duc și cine mă așteaptă. Nu-mi pasă cât merit, dacă merit și cum. Nu-mi pasă pe ce treaptă a evoluției mă situez și nici dacă mă așteaptă brațele Lui Dumnezeu sau fumul cenușiu al energiilor neîmblânzite.

Simt regret. O durere fără definiție. Nu vreau să mor...deși mă sting, și mă sting de lumea aceasta.

Gândurile le emit fulgerător, și toate se referă la regret, și toate se referă la părerea de rău că nu-mi pot lua rămas bun, și totul se petrece pe nepregătite și din senin.

Vreau să îl trezesc pe Gabi, să îi spun, dar nereușind să mișc corpul care zace pe pat ca o bucată de fier, simt și sunt durere.

Apoi imaginea mamei mele îmi apare, și iarăși o suferință fără sfârșit mă cuprinde atât cât și ce sunt, aduncându-mi un sentiment al nedreptății. Gândesc că este nedrept față de mama mea, ca ea să treacă printr-o astfel de pierdere, și rostesc:

- *Mama, te rog să mă ierți...*

Durerea este atât de mare pentru că nu curg lacrimi din forma aceasta de energie, iar tot ce îmi doresc în clipa ultimă a vieții, este mai mult timp.

Mai mult timp alături de Gabi, mai mult timp alături de ființele pe care le iubesc...mai mult timp doar pentru a mă bucura de ele așa cum sunt, pur și simplu...Mai mult timp pentru a fi alături de aceste ființe și de a mă bucura doar pentru că există, și există alături de mine.

Nimic nu mai este important. Nu mai există neajunsuri, nu mai există să-mi doresc să experimentez mai mult viața pentru a beneficia de lucruri, admirație, recunoștință, recunoaștere, sau prietenii.

În clipa ultimă, regret viața. Regret că până în acel punct nu ajunsesem la înțelegerea sensului ei, și la bogăția adevărată a vieții: cei de lângă noi.

O bucurie simplă pentru că sunt aici și acum, și pentru că suntem împreună.

Nimic altceva.

Aproape că dispar din lumea aceasta, nu înainte de a mi se da imaginea corpului meu, ca o radiografie. Și pot vedea că există ceva ce îi cauzează suferință. Doar eu și noaptea știm că mor, și când simt că nu mai percep deloc lumea aceasta, ceva sau Dumnezeu, mă întoarce în corp.

Încep să plâng...

Cap. 27
Spune-i „diavolul” dacă vrei

- În experiența aceasta despre care-ți povestesc, mi s-a înfățișat o energie densă, neagră, grea...spune-i „diavolul” dacă vrei. Am privit-o în inimă și am înțeles că se manifesta astfel, pentru că îi lipsea iubirea. I-am spus atunci, cu blândețe:- Îmi pare rău, nu am știut! Te iubesc și te rog să mă ierți! Mergi în Lumină!

Energia a început deodată să-și schimbe vibrația și nuanța: - Mulțumesc!... mi-a răspuns. Și s-a dus în Lumină. Daniela Crăciunoiu

***

...mă trezește din somn o bătaie în ușa de la intrare, dar când mă ridic din pat, îmi las corpul în urmă. Ajung în fața ușii și constat că prin prezența mea acolo, doresc să cunosc musafirul, care mi se arată sub forma unei sfere de lumină argintie, cu ceva nuanțe colorate, destul de mare. Când solicit sferei să se prezinte, îmi răspunde:

- Diavolul.

Amuțesc instant. Mă blochez. Sunt și foarte surprinsă, întrucât nimic din ceea ce mi se întâmplă acum, nu corespunde cu gândirea, credința, imaginația mea. Eu nu cred în diavol. Nu mi-am format o imagine și o

credință în privința acestui personaj, și nu am permis povestirilor biblice să-mi influențeze percepția.

Și iată că am un musafir, în casa mea, care își spune pe numele acesta...

Simt dezamăgire în suflet și nu-mi vine să cred că am de-a face și cu așa ceva. Rămân într-un loc, nemișcată, cu o stare de resemnare asupra situației, dar nu mă chircesc de spaimă și oroare, spre surprinderea mea.

Musafirul neașteptat, începe să mă atace din toate părțile, lovitură după lovitură după lovitură, dar fără succes. Nu reușește să-mi clintească nici măcar un fir din părul spiritual.

Eu continui să nu cred în acest personaj. Și nu mă revolt împotriva revoltei. Mă detașez de scenariul în care mă aflu, simțind puternic că nimic nu-mi poate cauza suferință fără voia mea. Și ce suferință ar putea să-mi provoace?

Și până la urmă....și ce dacă??

***

Când revin în stări mai puțin paranormale, mă gândesc intens la ceea ce tocmai s-a întâmplat și îmi e ciudă pe mine însămi, că în condiții mai puțin motivate, m-am zvârcolit de frică și m-am văitat, comportându-mă iată diferit în fața „prințului întunericului".

Gândind la asta, și la alte câteva experiențe desfășurate în planul inconștient, în timpul somnului, în care mă puteam observa călătorind și în alte planuri vibraționale mai joase, în care într-adevăr, lumina

acestora era noapte, și în care păream că merg voluntar spre a verifica starea anumitor suflete plecate dintre cei vii, simt nevoia să-mi explic, să înțeleg toate acestea, și să am o perspectivă mai clară, asupra lor...

...mai ales că mă știu încercând să scot capul din pământ precum un ghiocel, făcându-mi curaj să adorm noapte de noapte repetând conștiincios că sufletele mai puțin prietenoase, nu-mi pot dăuna grav sănătății...și că tocmai ele, au nevoie de ajutor.

***

De data aceasta când adorm, mă transpun într-un vis viu, sau doar eu cred că visez...

Intru cu foarte mare ușurință într-un spațiu plin cu lucruri materiale, în timp ce multe alte suflete stau la un fel de rând ca să aibă acest acces. Eu folosesc o intrare separată făcută parcă numai pentru mine, fără să cer voie sau să dau explicații cuiva. Mă uit în jur la aceste lucruri, le ridic și le pun înapoi.

Dintr-o dată apar uși în fața mea, multe....toate deschizându-se larg în același moment, în timp ce cheia tuturor se află în mâna mea stângă. Ele creează un singur spațiu de care mă apropii, trasă dincolo fiind de un întuneric, care sub spaima mea capătă și glas și teroare, deși ceea ce reușește acest întuneric să exprime este un râset gros, asemenea monștrilor din desenele animate. Și cu toate astea eu țip isteric, când întunericul mă împinge înapoi în fața ușilor, moment în care devin conștientă de deplasarea mea, și de întoarcerea în corpul fizic.

Și culmea, acum știu că frica mea **este o frică de ceea ce încă nu am înțeles**.

- Corina, întunericul și lumina sunt unul și același lucru dar privite dintr-o perspectivă a dualității și apoi separate de aceasta, în care întunericul reprezintă lipsa cunoașterii a ceva, a orice poate produce sentimente de nesiguranță, teamă, îngrijorare, etc. în timp ce lumina reprezintă cunoașterea acelor lucruri care ar putea produce acele sentimente de nesiguranță, teamă, frică.

Dacă ne gândim la faptul că tot timpul este ceva ce nu cunoaștem, ne dăm seama că altfel nu am putea vorbi de o evoluție. Tot timpul avem această necunoaștere/întuneric în noi, în timp ce pentru tot ceea ce cunoaștem purtăm cunoașterea/lumina în noi.

Dacă vom schimba modul de abordarea întunericului și luminii vom vedea că ceea ce ne atrage cel mai mult este întunericul, adică necunoașterea a ceva, lucru care ne motivează să-l cunoaștem, să-l aducem în lumina cunoașterii. Privindu-le în acest fel, te mai sperie întunericul? Pe mine una, nu. (Monica Póka)

Cap. 28
Înțelesul

Experiențe diferite, percepții diferite, credințe diferite, povești diferite...toate asemănătoare pe alocuri. Dualitate, nevoia de luptă, nevoia de a învinge ceva sau pe cineva. Un Dumnezeu bun și totuși pedepse, și totuși condamnare, și frică, și plăți și orori.

Cred că-mi iau sufletul de mână, să-l așez pe o pernă, la un ceai. Să privesc prin el în ochii tuturor și prin ei, întreaga existență. Să tac după fiecare virgulă, ca să întocmesc printr-o singură propoziție, o liniște ca și adevăr. Apoi să închid ochii, și să înghit în inima mea toată blândețea adunată din această tăcere.

Ca să-nțeleg...

Pentru mine, Dumnezeu este Sursa a tot ceea ce există. Iubirea în manifestare fără sfârșit. Și fără să fiu naiva care aleargă decorporalizată după fluturași, noi suntem cu certitudine creația Iubirii, sâmburi de lumină sub chipuri diferite.

Și atunci ce sunt demonii, ce este întunericul și monștrii din purgatoriu? Creația noastră.

Întrupându-se *timp* de aproape o veșnicie, de aproape o veșnicie de ori, fiecare sâmbure de lumină desprins din Dumnezeu-Sursa pentru a crește, pentru a se cunoaște, se extinde și se întinde de-a lungul planurilor vibraționale pentru a co-crea, pentru a se planta în forme, spre înflorire.

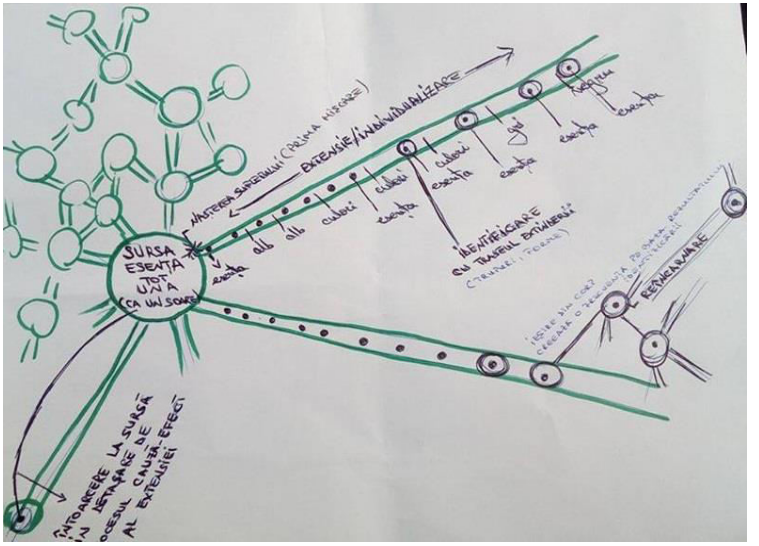

(desen: când n-ai talent dar totuși te chinuie pentru că vrei să înțelegi)

Numai că odată cu fiecare reîntrupare, trecem prin același văl al uitării, energia densă în care venim nu ne permite să rămânem conștienți, elevați, rafinați. Uităm, și întrupăm caractere, personaje, ne lăsăm manipulați sau manipulăm suflete, emoții, amintiri, gânduri. Acționăm și reacționăm confundându-ne cu acești actori, descoperim valori și le înăbușim, încercăm opusul ca să verificăm celălalt pol. Emitem furii, violențe, dezastre, concepții, credințe, toate bazate pe idei, pe emoții, povestiri, presupuneri, analize, care toate se amestecă în următoarele reîntrupări cu noile scenarii create de înaintașii noștri, adică de noi înșine. Astfel creăm raiul și iadul, creăm purgatoriul și monștrii, creăm pedepse și

trepte, creăm aici, creăm dincolo, și ajungem să locuim în creația noastră...ducând mai departe zvonul că monștrii există.

Și ei există, pentru că sunt creația noastră, de la începutul timpurilor. Poate că detașându-ne de caracteristici, ne putem retrage în simplitatea ființei, experimentând bucuria de a fi ca suficientă și lăsând această vibrație să ne conducă mai departe. Să ridicăm copilul căzut în genunchi, să-l mângâiem atunci când se aruncă furios asupra noastră, chiar dacă e murdar, sărac și urâțit de neiubire.

Pentru că acolo, în întuneric, se află educația pe care noi am dat-o mai departe! Captivi în propria creație...

- *Ființa* Eu Sunt, *este multidimensională și poate accede o infinitate de realități. Însă singura realitate în care trăiește conștient, este realitatea Acum.*

Dimensional suntem prezenți în toate planurile și nu suntem separați de părțile noastre mai înalte, ele fiind un Tot unitar. Prin gând și voință putem schimba realitățile, banda lor de frecvență, în funcție de ceea ce emitem și cerem universului. Numai un gând înalt ne poate duce pe treptele cele mai înalte.

Prezentul este intersecția tuturor realităților și dimensiunilor, Eşti tu, Eu sunt. - Laurențiu Vasilescu

Cap. 29
Universuri

- Decorporalizează-te și tu puiule, te rog, până în bucătărie, să îmi aduci o ciocolată din frigider!

Mă amuză mereu când îmi aduc aminte, vorbele acestea ale soțului meu și îmi dau seama pentru a nu știu câta oară cât este de important să-i sprijinim pe cei de lângă noi, să-i înțelegem, să le oferim libertatea de a fi și de a se exprima natural, și de a se dezvolta în propriul ritm. Și mai ales, cât este de important să tratăm totul cu lejeritate, prietenie și umor.

Sunt convinsă că până la finalul acestei cărți, și eu...și tu...vom ajunge la o înțelegere mai înaltă a cine suntem cu adevărat, și vom fi crescut deja împreună Încrederea ca și Lumină spre Adevăr.

***

Experimentez un vis lucid în noaptea aceasta, pentru că nu-mi amintesc vibrații, sunetul, senzația rămasă ciudată și ieșirea din corp. Sunt întinsă pe pat, cu fața în sus și brațele pe lângă corp. Devin trează în planul acestui vis, și în fața ochilor mei se deschide o pânză de cer dincolo de care mi se arată o multitudine de universuri, unul lângă altul, și totul devine copleșitor.

Devii smerit, te cuminți în plinătatea ta, și cauți cu privirea egoul lăsat pământului ca ombilic.

Nu, tu nu eşti centrul universului. Dar îl poţi găsi în centrul tău!

- *Pentru că Dumnezeu este tot ceea ce se vede şi tot ceea ce nu se vede, este Iubirea şi Viaţa care curge prin fiecare fiinţă. Dumnezeu este Totul, este Sursa Supremă a întregii Creaţii.* Gabriel Vasilescu

Cap. 30
Fă-mi doar un semn

Sunt experiența iubirii în timp și spațiu- Mirela Preda

***

Nici nu-mi dau seama că m-am desprins de corp, pentru că mă mișc în acest plan vibrațional în care mă aflu acum, cu atât de multă naturalețe, ca fiind ceva normal, firesc.

Energia prin care trec și care mă înconjoară, nu este din cea mai strălucitoare, dar știu...am cunoașterea că trec prin, și sunt înconjurată de chiar starea mea vibrațională, cea în care m-a găsit experiența acum când s-a decis să mi se întâmple. O stare de oboseală, o stare somnoroasă fizic și spiritual.

În acest plan din afara corpului meu, deși ca o toamnă posomorâtă...e liniște, iar eu mă aflu aici pentru o întrevedere.

În fața mea, mult mai în față...cineva mă așteaptă. Când ne aflăm unul lângă celălalt, chipul acesta capătă sub privirea mea trăsăturile unui tată, exact în același timp în care eu îmi revărs asupra sa, dragostea de copil.

Ochii care mă privesc sunt plini de emoție și bucurie, de căldură și adevăr. Partenerul meu din această experiență, mă ridică fără avertisment în brațele sale, mă

ridică sus, sus de tot...dansează cu mine în palmele sale, și-mi strigă tare și bucuros:

- Tu știi cât de mult te iubesc? Știi tu, cât de mult te iubesc??

Nu răspund.

Mă invită să ne așezăm împreună pe o bancă, ceea ce și facem. El freamătă de emoție și bucurie, iar eu m-am găsit să fiu mai zen decât prevede legea, tocmai acum.

În dreapta noastră, ca de nicăieri, mai multe suflete stau așezate, în așteptare, asemenea unui cor.

Îi așteaptă parcă Lui, cuvântul:

- Fă-mi doar un semn și vor cânta numai pentru tine!

- Nu, Doamne! Lasă-i să cânte pentru toți!, îi răspund.

Cap. 31
Experiența în sine

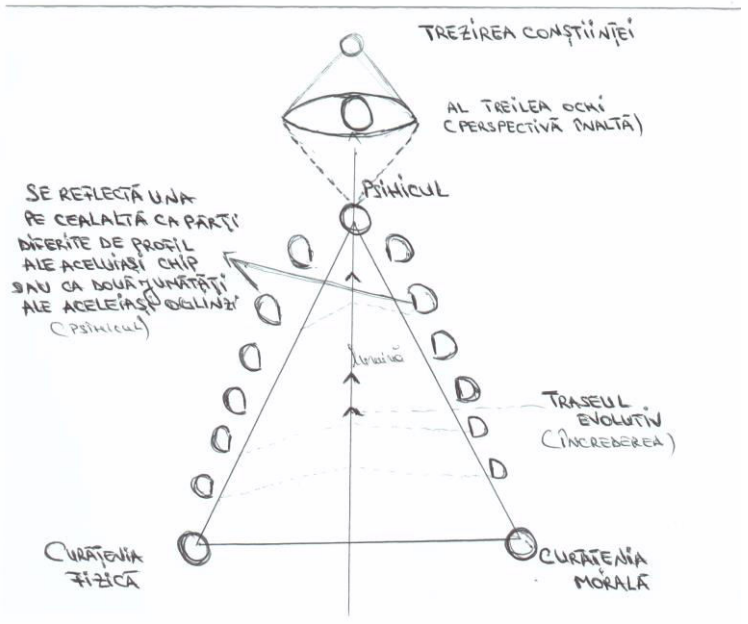

(desen: când n-ai talent dar totuși te chinuie pentru că vrei să înțelegi, partea a II-a)

Oricât de amuzant ar părea, despre acest desen am primit informația din planul spiritual, că este cel mai bun desen făcut de mine, în toate viețile mele de până acum.

Nici nu vreau să mă gândesc ce dezastre comiteam în toate celelalte.

Despre experiența în sine, nu cred că are rost să detaliez, pentru că ea este mai puțin importantă acum, când piesele de puzzle se pun cap la cap și drumul apare a fi atât de simplu. Atât de simplu încât pare complicat.

De fapt, cred că totul stă în curățenie și curățire. Iar calea către *mai înalt*, este tocmai acest drum împreună pe care trebuie să îl ducă curățenia fizică și curățenia morală (ce ține de conduită).

M-am rugat la Dumnezeu să-ți pot oferi cuvinte luminătoare, să-ți pot fi de folos, și să mă însoțească pe tot parcursul acestei cărți. M-am rugat să mă ajute să mă exprim clar, simplu și cu blândețe. (autoironia face parte din umorul meu „urban")

Am încredere, că dacă încă te mai afli aici cu mine, ești un suflet conștiincios, muncitor, sau poate curios...dar ghidat până la pagina aceasta de ceea ce și pe mine m-a ghidat să ajung până aici.

Experiența în sine, este de fapt desenul acesta.

A fi conștiincios înseamnă a fi conștient, autentic, sincer. A recunoaște, a fi atent, a observa și a îmbunătăți.

Înseamnă a depista modalitatea prin care îți poți aduce îmbunătățiri, înloc de a depista vinovați.

Înseamnă a te raporta la tine însuți și la ceilalți din punct de vedere fizic și moral...chiar fizic și moral. Adică a fi prezent, integru, a face din tine ajutându-te de tine însuți și de cei din jur, cea mai bună versiune a ta în

fiecare clipă, fiind astfel un exemplu, un generator, un vindecător.

În fiecare zi la fel, începând şi terminând cu lucrurile mici, simple. Pentru că în clipa în care acordăm din ce în ce mai multă atenţie prin îngrijire aspectului fizic (sănătatea) şi celui moral, conduitei, atunci psihicul nostru se despovărează de energiile grele generate de boală, comoditate, lene, intrigă, invidie, rea voinţă, etc...şi nu mai creează locuri de veci pentru stima de sine. Psihicul devine atunci mai luminos, mai uşor, asemenea unui diamant şlefuit până la strălucire. Victima se transformă în erou personal, iar „Super-Man" rămâne fără obiectul muncii.

Acum, totul pare să capete o transformare uriaşă, peisajul pare a fi mai luminos, norii au plecat şi a răsărit curcubeul. De fapt, peisajul a rămas acelaşi, vederea noastră este cea care a suferit transformări. Perspectiva este una mai înaltă, ceaţa de pe ochi s-a disipat, şi deasupra celor doi ochi ai noştri, un altul ţine loc de vârf de triunghi.

Devii conştient de cine eşti cu adevărat, tot mai conştient, şi trăieşti parcă pentru prima dată, după atâta timp în care doar ai supravieţuit.

Nu te mai gândi la trecut. Ca şi ceilalţi, şi tu meriţi să-ţi atribui circumstanţe atenuante. Şi ştii ceva?

Eu, te înţeleg! Mergi mai departe!

Cap. 32
Odette

Mulți ani m-am întrebat dacă e bine să dăm la o parte vălul în spatele căruia se ascund anumite momente de viață care, în ochii celor din jur, pot friza absurdul, stupefacția, ridicolul, ori aduc pur și simplu compătimirea. Însă la fel de adevărat îmi pare a fi sentimentul că, de foarte multe ori, ceea ce am trăit noi ar putea fi o lecție pentru ceilalți, un îndemn, o consolare și de ce nu, revelația că alături de ei se află o ființă umană care a trecut undeva, cândva, printr-un lucru asemănător.

...Ziua aceea nu anunța nimic special...Am stins lumina și m-am întors pe partea dreaptă, oarecum uimită că ochii nu mi se mai închideau de somn, ba chiar pot spune că aveam o senzație de prezență conștientă și odihnită ca la momentul trezirii. Atunci, brusc, am simțit în urechi un zgomot ca de motoare. Nu era agasant cum e cel produs de mașinile în mers și părea oarecum altfel decât ceea ce auzisem până atunci. Asta nu era tot. Am constatat cu mirare că, așezată fiind pe partea dreaptă, în loc să văd în fața mea, cu ochii larg deschiși, doar peretele, vedeam în același timp, foarte clar, și fereastra

din spatele meu. Am privit detaliile peretelui, dar vedeam și detalii prin fereastră, casa vecinilor, de exemplu.

Mi-am dat seama că văd peste tot, dintr-o poziție care mi-ar fi limitat, în mod normal, totul doar la perete. Iar tot atunci am început să simt că din capul meu ieșea ceva ce era parcă atras de un aspirator invizibil, un fel de vârtej pornind undeva, în sus, cu o direcție precisă.

...Am rostit în gând: Sfântă Marie, Maica lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi, păcătoșii, acum și în ceasul morții noastre, Amin! Cu noua mea vedere care continua să cuprindă tot spațiul camerei, deși eu nu-mi schimbasem poziția, am văzut la capul patului, pe noptieră, o ceață alburie, asemeni unui nor, întruchipând silueta Sfintei Fecioare.

Zgomotul de vibrații a încetat brusc și am simțit cum șuvoiul acela de energie, care se ridica din creștetul meu, este atras la loc. Eram culcată tot pe partea dreaptă, dar de această dată ochii mei vedeau doar peretele. Nu, nu dormisem, așa cum s-ar bănui. Și nici nu o luasem razna. Universul răspunsese în maniera lui întrebărilor mele și se jucase puțin cu incertitudinile în care mă încurcasem. Și cea mai bună dovadă este faptul că nu m-am speriat.

Din contră, eram foarte liniștită...lângă mine, în această lecție care îmi fusese predată cu umor și blândețe, stătuse permanent Preasfânta Fecioară, să mă asigure probabil că dincolo de granițele umane sunt lumi și zodii care așteaptă cuminți și tăcute să ne reîntoarcem în ele pentru a le descoperi și restul splendorilor pe care,

odată cu fiecare întrupare, am amânat să le descifrăm...- Odette Sofronescu

Cap. 33
Ce bine-ți stă cu gândul ăsta!

- Am avut o revelație! Gândurile sunt hainele noastre interioare. Așa cum haina de pe noi, în funcție de calitate, stil, comoditate și culoare, ne face să ne simțim mai mult sau mai puțin frumoși, senini, sobri, deschiși, etc și să adoptăm caracterul potrivit ținutei. Singura diferență este că ținuta aceasta interioară este una pe care o putem schimba oricând, dintr-un număr infinit de ținute toate gratuite, la dispoziția tuturor. O putem îmbunătăți, pune în mișcare, o putem dărui, îmbrăcând astfel și pe altcineva într-un veșmânt frumos. Și totodată ținuta aceasta pe care noi o alegem, gândul, ne pune pe noi înșine în acțiune, ducându-ne în sala de bal unde participanții adoptă același stil vestimentar.
- *Cam așa este, sis*; îmi răspunde Laurențiu.

Tu ce porți acum?

***

Am adormit dar mă trezește zgomotul televizorului, care a rămas fără telespectatori, Gabi fiind și el în lumea viselor de ceva minute bune. Închid televizorul, este târziu, dar nu mai pot adormi la loc.

Pentru că stând așa în liniștea întunericului din dormitor, simt vibrațiile, vibrez.

De data aceasta însă, observ o schimbare: vibrațiile nu mai par a fi atât de puternice, de sinistre, ci vibrez plăcut. Gândind că ceva urmează să se petreacă, rostesc în gând:

- Sunt protejată de Dumnezeu, Iisus Hristos și Sfântul Duh. Sunt înconjurată de Lumină. Dumnezeu, Sinele, Lumină. Dumnezeu, Sinele, Lumină.

Imediat, constat că deși îmi lăsasem ochii închiși, pot vedea. Văd spațiul din cameră care se desfășoară de jur-împrejurul corpului meu sub forma unui arc de cerc, și îl văd tot deodată, ca un singur punct. Văd întunericul din dormitor, pentru că lumina este desigur închisă. Constat imediat că vederea mea este una provenită dintr-o sursă diferită de cea a ochilor fizici, și provine de la nivelul frunții. Mă gândesc dacă experiența aduce și altceva, și rostesc din nou:

- *Sunt înconjurată de Lumină. Dumnezeu.*

Nimic în plus, totuși. Și atunci îmi spun că în acest caz, experiența este suficientă.

- *Gata. Vreau în corp.*

Nu chiar imediat, îmi dau seama că de undeva de la câțiva centimetri de deasupra corpului, cobor spre el și în el lin, ușor, ca o plutire, și întâlnirea cu trupul meu se produce blând.

Sunt în corp, dar mă simt în continuare diferit, sunt sigură că nu s-a terminat, închid ochii și mă gândesc la Dumnezeu.

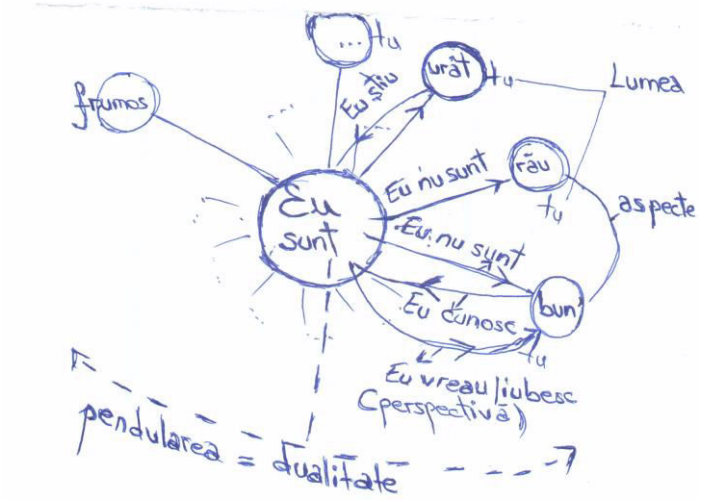

(desen: când ai înțeles cât de *greu de simplu* e)

- *Interesant. Poți să-mi detaliezi?*

- În clipa în care asociez *ce sunt* (și anume A Fi), cu aspecte, atunci devin ceea ce nu sunt, dar ajung să cunosc. Cunoscând, capăt perspective asupra a ceea ce nu sunt (asupra lui *tu – lumea/exteriorul*), și asupra a ceeea ce sunt. Pendularea aceasta creează dualitatea.

- *Îmi place cum vezi și cum înțelegi lumea, Corina.*

- Mulțumesc. Citeam din cartea „Puteri paranormale care se trezesc în ființă prin practica yoga" (Swami MahaSiddhaAnanda), că eul se manifestă prin trei direcții: voința, cunoașterea și iubirea. Adică noi ne

raportăm la noi înșine și la exterior, în funcție de cât vrem, cât cunoaștem și cât iubim. Forța (curajul), care este dată de voință, pleacă din fiecare dintre noi, și ține strict de noi înșine, iar prin creșterea acestei forțe ajungem să cunoaștem mai mult, să iubim mai mult, și prin urmare să manifestăm din ceea ce suntem cu adevărat, la o scară mai mare.

Dacă nu creștem această forță (voința), noi singuri suntem cei care ne impunem limita cunoașterii, experimentării și iubirii, și prin urmare...ceea ce experimentăm aici în viața aceasta, nu este un traseu prestabilit de divinitate, soartă, destin. Totul ține de voința noastră și de cum ne raportăm și gestionăm noi fiecare aspect care ne iese în cale.

- *De aceea se spune că suntem creatori. Pentru că avem puterea de a crea și de a ne conduce propriile vieți așa cum dorim.*

- Exact, Gabriel.

Cap. 34
Exerciţiu de voinţă; transcenderea gândului; de vorbă cu un hipnoterapeut

–Dragă Corina, ai cerut să ai aceste abilităţi, şi prin urmare, ţi s-au dat. Secretul este să foloseşti întotdeauna Lumina, ca să ai doar experienţe plăcute şi benefice. Intrând în Lumină şi mergând dincolo de ea, vei avea experienţe absolut extraodinare.

- Îţi mulţumesc că nu m-ai uitat, Elena.

- Există riscuri dacă nu foloseşti Lumina înainte de a te extinde din corp. Aşa că, adu-ţi Lumina alb-aurie în corp, înfăşoară-te în ea, iar când vei simţi că începi să te extinzi din corp, roagă îngerii (pe Arhanghelii Mihail şi Gavriil) să te însoţească în Lumină, iar tu imaginează-ţi că te duci în sus, spre cer şi spre soare. Ceea ce îţi imaginezi, experimentezi la nivel subconştient.

Concetrându-te pe cum arată soarele, vei intra, de fapt, în Lumină, unde nu numai că eşti în siguranţă, dar Lumina reprezintă intrarea în Realitatea Ultimă, în universul infinit de energie pur pozitivă care este, de fapt, realitatea supraconştientă, unde cu toţii ar trebui să mergem noaptea când corpul doarme.

Este, de fapt, raiul descris de religie, unde ar trebui să ne întoarcem noaptea pentru a ne curăţa energetic, pentru a ne încărca cu energie pozitivă şi a accesa toate informaţiile de care avem nevoie pentru ca viaţa noastră

umană să fie așa cum ne-am planificat la nivel de conștiință. Ceea ce nu realizăm este faptul că, conștiința, sufletul, nu doarme niciodată. Mergând în Lumină și dincolo de ea, vei trece din starea subconștientă în cea supraconștientă și vei deveni un observator conștinent a cât de extraordinar de plăcut este să fii în acea stare de unitate în conștiință, în energia vibrațională de frecvență foarte înaltă a Realității Ultime.

Sentimentele pe care le trăiești în acea stare sunt sublime, nu se compară cu nimic din ce trăim ca oameni. În starea aceea vei înțelege care este natura ta adevărată, cum este organizat Universul și ce este, cu adevărat, divinitatea. Poți citi mai multe despre toate acestea în cartea mea "Acasă la Arborele Vieții".

Te îmbrățișez și îți doresc experiențe minunate!

dr. Elena Gabor- autor al cărții "Acasă la Arborele Vieții" și instructor certificat de hipnoză și hipnoterapie.

Cap. 35
Către părintele Ștefan Damian

– *Scuză-mă că te deranjez, dar este ceva urgent!*
– *Aaa, iar? Dar abia am vorbit...*(îmi spun în mintea mea, parcurgând mai departe mesajul scris, primit de la Cristian)
– *Am un prieten care vine de departe...*
– *Ok, și care e problema mea?????* gândesc deja revoltată...continuând citirea
– *Nu are unde să stea și i-am sugerat casa ta.*
– *Ce?? Mamă cât tupeu!!* (sunt deja roșie la față de nervi) *Ce nerușinat! Ce e la mine acasă, hotel??*
– *Numele lui este Iisus!...etc*
– *Hai măi, că m-am și speriat!* (îi scriu repede) *Cristian, sunt sigură că pe lumea cealaltă, poziția noastră nu va fi determinată de numărul de distribuiri pe facebook a pozei cu Iisus. Dumnezeule, ce stupizenie....Când or înceta?*

***

Sunt chemată în afara corpului meu, cu conștient cu tot, și mă regăsesc într-un plan vibrațional, sau într-o

masă de energie, ca o punte sau ca un punct de întâlnire între două lumi.

Mă întâmpină o ființă îmbrăcată în haine preoțești, strălucitoare dar simple, și îmi dau seama că veșmântul acesta este important, ca să pot găsi eu sensul a ceea ce urmează.

Preotul se apropie de mine, și își pleacă privirea asupra mea:

- Câți preoți crezi că există, care să aibă această deschidere spre îmbunătățire? Întoarce-te, și fă ceea ce preotul acela te-a rugat!

***

Încercând să-mi desfășor activitatea la birou, gândul meu cel mai insistent, îmi pulsează în minte ca un ciocănit și nu mă lasă să îndepărtez câtuși de puțin, experiența din noaptea trecută.

Beau o cafea, și mă gândesc la week-end-ul care abia s-a încheiat și care a curs simplu și strălucitor precum veșmintele acelei ființe. Asta pentru că eu și Gabi ne-am reînnoit jurămintele și ne-am cununat cumva din nou, ca o reîmprospătare, în sufrageria noastră, în papuci și haine de casă, în prezența și cu ajutorul părintelui Ștefan Damian.

La finalul acestei ceremonii, preotul mi-a adresat o rugăminte:

- În curând voi participa la o întâlnire a preoților din mai multe regiuni. Eu simt să fac ceva mai mult și de aceea aș dori să le prezint colegilor mei, cum anume consideră tinerii că ar putea Biserica să-și redobândească rolul și credibilitatea. Poți, Corina, să mă ajuți cu câteva pagini?

- Sigur că da. Am să încerc.

***

Pentru ca Biserica să poată răspunde nevoilor noilor generații de tineri, va trebui să producă o schimbare cu referire la perspectiva din care aceasta, ca instituție, îl privește pe Dumnezeu. Asta pentru că tinerii din ziua de astăzi cu adevărat nu au întors spatele Bisericii pentru că nu L-ar recunoaște pe Dumnezeu, ci dimpotrivă, pentru că ei dezvoltă o relație de prietenie cu Creatorul, și pentru că trăindu-L în inimile lor și manifestându-se din acest loc, au ajuns la o cunoaștere a compasiunii, solidarității, omeniei, cinstei, la un nivel mult mai ridicat. Tinerii au făcut din Dumnezeu un prieten, un aliat, privindu-L ca fiind Iubirea necondiționată, care nu ține cont de rasă, de sex, de religie, de statut. Fenomenul care se desfășoară în zilele noastre și de care reprezentanții Bisericii trebuie să devină din ce în ce mai conștienți, este acela că în sufletele oamenilor are loc trezirea la scară tot mai mare.

Oamenii nu sunt mai păcătoși, ci sunt mai aproape unii de ceilalți. Nu doar tinerii, ci sufletele de toate vârstele se caută, comunică, împreună formând o biserică prin gândul lor reunit, dar și individual, prin rugăciune și meditație.

Pe de altă parte, nu este vorba că tinerii în general au încetat să meargă la biserică, însă ei nu au nevoie să fie observați. Ei nu se conformează unui orar, unui obicei sau unei reguli. Tinerii doar își ascultă inima, astfel că

orice zi, orice oră și orice minut, este momentul potrivit pentru rugăciune și meditație. .

Pentru a răspunde nevoilor tuturor oamenilor pe care îi reprezintă în fața Lui Dumnezeu, Biserica trebuie să-și desfacă brațele cu adevărat în fața acestora, dar și în fața vieții în general și a tuturor ființelor, îmbrățișând în acest fel mai mult, Creatorul către care ne îndeamnă.

Biserica nu a pierdut doar legătura cu tinerii, ci cu oameni de toate vârstele. Frica și pedeapsa, sunt noțiuni pe cale de dispariție în construcția sufletească, asta pentru că omul tinde să se apropie de Dumnezeu, prin ceea ce El este, și nu prin amenințări care nu fac altceva decât să pună la îndoială însăși semnificația Iubirii.

Pentru ca preotul să vină în ajutorul persoanelor pierdute înainte de a păși pe Cale (bulversate, epuizate, răpuse, amețite de tentațiile materiale, manifestările egocentrice, mijloacele distructive de alinare a suferințelor produse de singurătate, neajunsuri și abandon), trebuie să se amestece printre oameni, așa cum Iisus și-a împlinit misiunea divină. Preotul trebuie revină la condiția omului umil, simplu, și să facă dovada menirii sale de mesager al lui Dumnezeu. Pentru că doar atunci când îi vorbești omului de acolo de unde el se află, ținându-l de mână ca un prieten de încredere, cu vorba domoală, nesupus judecării, ci ascultării, doar atunci când îl respecți și pe cel mai sărac, mai murdar, mai pierdut dintre semenii tăi, și îl simți ca fiindu-ți egal, respectând în aceeași măsură fiecare formă de viață creată de Dumnezeu, doar atunci lucrarea ta poartă în sine Lumina.

Dar toate acestea nu sunt deajuns, pentru că Iubirea este o lucrare continuă, ca un râu care curge curat. Așa și Preotul. Trebuie să se simtă a fi părintele cuvintelor pe care le rostește, și să le îngrijească atunci când le eliberează, când le dăruiește, îngrijindu-se de ele și ajunse la destinație, acolo, în sufletul credincioșilor. El trebuie să-și ducă misiunea mai departe și să nu se mulțumească cu doar câteva suflete strânse la slujba de duminică. Este important ca el însuși să se afle într-o continuă îmbunătățire, tocmai pentru ca lucrarea sa să sporească.Preotul trebuie să depună toate eforturile pentru a evidenția tinerilor beneficiile spirituale ale acestei căi și nu prin prelegeri, amenințări, scenarii înfricoșătoare.

Preotul va trebui să acționeze! Biserica trebuie să învețe să Meargă, demarând și angajând tinerii în acțiuni de binefacere, îndreptându-și împreună privirea către cei nevoiași, către animale, către natură. Doar plantând un copac cot la cot, împreună, cu același efort și în aceleași condiții, elevul și dascălul fac dovada reușitei prin generațiile ce vor urma, și care vor gusta din fructul primului răsad. Oamenii sunt respinși de atitudinea impunătoare, costisitoare, nedreaptă, judecătoare și rasistă a celor mai mulți dintre reprezentanții bisericii, care pledează pentru valori pe care aceștia nu le urmăresc, nu le respectă, rugându-se în încălțări aurite, la Fiul Lui Dumnezeu ce a umblat desculț.

Lumea se va schimba, sufletele vor fi în cele din urmă salvate, pentru că omul nu a renunțat în inima sa nicio clipă la Dumnezeu.

Prin urmare nu este nevoie decât de Iubire. De iubire pentru celălalt. De simplitate, de compasiune, de grijă, de atenție. Toate acestea sunt uneltele pe care Dumnezeu le-a plantat în sufletele noastre, ca adevăratele icoane și acatiste. Atunci când Biserica se va îndrepta ea însăși cu totul către Dumnezeu și va îndeplini Iubirea în acest fel, nu doar că va restabili legăturile pierdute, dar îi va câștiga cu adevărat și pe cei care încă îi mai privesc construcția.

- Nu știi ce impact a avut! Corina, discuțiile pe baza acestei scrisori, s-au prelungit două ore. Deși foarte mulți dintre ei i s-au pus împotrivă, câțiva au rezonat și au aprobat, și asta este foarte important. Totuși, se putea citi ceva diferit, în ochii tuturor. Doamne ajută!

***

Tu și cu mine poate că înțelegem că legătura noastră cu Dumnezeu nu are nevoie de intermendiari. Există însă în această epocă a cunoașterii, încă, prea mulți oameni care trăiesc la nivelul minim de dezvoltare și deschidere, de la cei educați numai cât să învețe munca primară necesară supraviețuirii, până la cei educați în diverse domenii, dar rigizi în privința cunoașterii de sine, a vieții, prin educația primită și înrădăcinată prea adânc.

Pentru că oamenii aceștia există și pentru că acum și aici e clar că nu putem eradica sămânța preoțească, mă gândesc că o putem împinge spre schimbare, mai ales că

oamenii despre care am pomenit, sunt la nivelul la care, se agață de un păstor.

Reușita individuală este o falsă reușită. Există toți ceilalți, și putem încerca măcar să contribuim la maturizarea lor, noi ce avem deja binecuvântarea deschiderii către cunoaștere.

- Corina, religiile au fost întotdeauna folosite ca o formă de a comercializa puterea! Cea mai mare parte a oamenilor din toate timpurile, a ales să se teamă de Dumnezeu în loc să-I permită Lui Dumnezeu să zâmbească prin fiecare dintre ei! Suntem într-o epocă a cunoașterii și suntem suficient de maturi pentru a înțelege că legătura noastră cu Dumnezeu nu are nevoie de niciun servitor! Eu m-am născut musulman, dar m-am putut îndepărta de religie și mi-am putut păstra legătura cu Dumnezeu, fără a exista nevoia unui intermediar. În zilele noastre, tot mai mulți oameni se trezesc, iar eu sper să fiu unul dintre aceia, care îi ajută pe alții să iasă la lumină. - Mohamad Hoteit

Cap. 36
Mesajul

- Hai, vino! E momentul să primeşti un mesaj!
- De ce nu le-ai spus de întâlnirea cu mine? De ce nu le-ai spus că am fost acolo, şi ţi-am aşternut în pumnul tău de copil seminţele cunoaşterii? Acolo, pe drumul acela, în urcare de la bun început. De ce nu le-ai spus că te-am dus în locurile în care eu am crescut, şi că ne-am plimbat amândoi desculţ prin vremurile acelor locuri, ca doi prieteni vechi şi buni? Ţi-a fost teamă de judecată şi ruşine să crezi că eşti cine eşti cu adevărat. Ceea ce voi toţi sunteţi! De ce nu le-ai spus că eu am venit de fiecare dată, indiferent de ordinea în care mă reaşezai pe altarul tău? Să te ghidez spre mai departe, în locul acela de pe Cale, unde înţelegi, că rezolvarea vine doar din inimă, şi nu din minte, prin cultivarea respectului de sine şi de toţi ceilalţi, cu blândeţe.
- Eu sunt un maestru; discuţia ne este întreruptă de acest chip pe care nu-l cunosc, dar ţine să se prezinte.

Rămân neclintită, mai mult ca un martor a ceea ce experimentez, când Iisus îşi continuă mesajul spre a mi-l înmâna:

- Există maeştri, e adevărat. Au existat şi vor exista în toate timpurile. Dar cel mai mare maestru dintre toţi, pentru fiecare dintre voi, poartă acelaşi nume:

Eu Sunt. Eşti Tu.

Tu eşti Calea, Adevărul şi Viaţa.

***

Am trăit 35 de ani, ca o singură zi repetată dureros de răbdător, pentru mine. Aceeași zi pe care o trăiesc, probabil, de mii de vieți. În pragul celei mai grele lacrimi dinaintea orelor adormirii, am înțeles. Cu inima. Că *ziua* aceasta nu este despre reușita unei femei în încercarea de a da naștere unei noi vieți. Nici despre reușita unei soții, în străduința de a perfecționa în continuu semnificația existenței unui parteneriat, în raport cu altele. Nici despre experiența în afara corpului a unui suflet, o experiență care să șocheze și să aducă admirații.

Ziua aceasta, pe care o scriu de 35 de ani, este despre tine. Despre fiecare *tu* din mine, pe care nu l-am înțeles. Pe care nu l-am ascultat, pe care nu l-am îmbrățișat și pe care nu l-am acceptat pentru că există pur și simplu, așa cum este, într-o perfecțiune aleasă de Dumnezeu.

Cine sunt eu să te judec? Cine sunt eu, să-ți spun cum ar trebui să trăiești, să fii, să iubești? Când fiecare nod al acestei croieli, este făcut special, ca fiecare dintre noi să înțeleagă. Ceea ce are fiecare de înțeles.

Mulțumesc soțului meu pentru blândețea și dragostea sa, și pentru că a ales să fie personajul principal al vieții mele. Mulțumesc mamei mele, pentru cele mai frumoase patru cuvinte pe care le-a rostit din inima ei, și pentru că a ales să fiu eu, unul dintre ele. Familiei mele întregi, fraților și surorii, pentru că știu că indiferent de

orice, alegerea de a împărți cu ei același sânge, a fost cea mai frumoasă alegere pe care am luat-o împreună de înainte de a ne naște, și pe care nu aș schimba-o nicicând. Socrilor mei, pentru sacrificiul și efortul supraomenesc, de a aduce în lume un suflet strălucitor, destinat mie.

Fraților mei în spirit, prieteni, confidenți, care m-au îndrumat să scriu această carte, care m-au încurajat să continui, care m-au ascultat, m-au răbdat și m-au înțeles și fără de care (indiferent că apar sau nu menționați în aceste pagini), eu nu aș fi ajuns aici.

D-lui Ionel Bota, pentru interesul și încrederea acordată acestei cărți, ce mi-au dat curajul și drumul către ultimul Mesaj. Și dacă va fi ca sufletul cărții să primească un *corp* prin care să vorbească mai departe, eu am încredere că totul va fi conform voinței divine.

Dintre cei care mi-au permis să mă sprijin de inima lor, care au ajutat la crearea acestei *zile* și pe care i-am menționat sau i-am citat în aceste pagini: Elena Gabor (autor al cărții „Acasă la Arborele Vieții" și instructor certificat de hipnoză și hipnoterapie), Odette Sofronescu, Monica Poka, Laurențiu Vasilescu, Gabriel Vasilescu, Gabriel Dumitrescu, Cristian T. Ionescu, Daniela Crăciunoiu, Mohamad Hoteit, Părintele Ștefan Damian, Mirela Preda, Amalia Pavel și Manuela Marin.

Vă mulțumesc! Începe o nouă Zi !

"Să nu credeți ceva doar pentru că ați auzit că este adevărat. Să nu credeți doar bazându-vă pe prestigiul tradițiilor, din cauză că ele au fost transmise de-a lungul multor generații. Să nu credeți un lucru pentru că este afirmat și repetat de multă lume. Să nu credeți ceva doar pe baza mărturiei cutărui înțelept din vechime. Să nu credeți un lucru pentru că probabilitățile sunt în favoarea sa, sau deoarece o îndelungată obișnuință vă face să credeți că este adevărat. Să nu credeți ceea ce gândiți doar pentru că socotiți că o Ființă superioară v-a revelat aceasta. Să nu credeți nimic bazându-vă doar pe autoritatea celor mai în vârstă decât voi sau a învățătorilor pe care i-ați avut.

Însă acel adevăr pe care l-ați trăit, experiementat, simțit și recunoscut singuri, care este benefic pentru propria persoană cât și pentru ceilalți, acceptați-l și trăiți-vă viața în deplin acord cu el."

- extras din Anguttara Nikaya

Cuprins

Decizia..... …..... 3
Cap.1 Prima dată..... 5

Cap.2 A doua oară?..... 9

Cap.3 A treia oară s-a aprins..... 11
Cap.4 Ţuţu mi-a venit în ajutor..... 13
Cap.5 Bătălia dintre mine şi...min(t)e..... 15
Cap.6 Ajutor!.....17
Cap.7 Zborul.....19
Cap.8 Îngerul de lângă mine.....22
Cap.9 O experienţă plăcută.....23
Cap.10 Ca între prieteni..... 25
Cap.11 Glasul Lui Dumnezeu..... 27
Cap.12 Ce urmează?.....31
Cap.13 Chicoteli de râs în miez de noapte.....33
Cap.14 Ce am învăţat până acum.....35
Cap.15 Vis, sau întoarcere în timp?.....37
Cap.16 Mă auzi?.....39
Cap.17 Vizite în timpul nopţii şi legături din alte vieţi.....42
Cap.18 O fiinţă de lumină.....44
Cap.19 Prima mea victimă în caz de...fantomă.....48
Cap.20 Încrederea..... 50
Cap.21 Buchetele de flori..... 51
Cap.22 Se întâmplă ceva.....55
Cap.23 Atât, şi am adormit.....58
Cap.24 Ce-ai spus?.....62
Cap.25 Revelaţie şi karma.....66
Cap.26 Clipa morţii..... 70
Cap.27 Spunei “diavolul” dacă vrei..... 74

Cap.28 Înțelesul..... 78
Cap.29 Universuri..... 81
Cap.30 Fă-mi doar un semn..... 83
Cap.31 Experiența în sine.....85
Cap.32 Odette..... 88
Cap.33 Ce bine-ți stă cu gândul ăsta!..... 90
Cap.34 Exercițiu de voință; transcenderea gândului; de vorbă cu un hipnoterapeut..... 94
Cap.35 Către părintele Ștefan Damian..... 96
Cap.36 Mesajul.....101